

Ελεύθερο

ΤΕΥΧΟΣ 75

ΒΗΜΑ

*«[...] κατεπόθη ο θάνατος εν νίκη. Πού, θάνατε, το κέντρον σου; πού, Άδη, η νίκη σου;»
(Α΄ Κορ. 15/54-55)*

ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

ΑΠΡΙΛΙΟΣ - ΜΑΙΟΣ - ΙΟΥΝΙΟΣ

Ελεύθερο ΒΗΜΑ

Β' ΤΡΙΜΗΝΟ:

ΑΠΡΙΛΙΟΣ - ΜΑΪΟΣ - ΙΟΥΝΙΟΣ 2020

ΕΤΟΣ 19° • ΦΥΛΛΟ 75°

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ
ΤΩΝ ΕΛΕΥΘΕΡΩΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΩΝ
ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΑΛΚΙΒΙΑΔΟΥ 5, 104 39 ΑΘΗΝΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΗΣ
- ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΚΑΤΑ ΝΟΜΟ

Ιωάννης Γρίζος

Τηλ.: 210 7487771

E-mail: giannisgrizos@yahoo.com

ΣΥΜΒΟΥΛΟΙ ΕΚΔΟΣΗΣ:

Τέρπος Πετροβατζίς
Μάνος Διαμιανάκης

ΕΛΕΓΧΟΣ - ΔΙΟΡΘΩΣΗ:

Ιωάννης Γρίζος

Τηλ.: 210 7487771 - 6906 419098

giannisgrizos@yahoo.com

Παπαδιαμαντοπούλου 168

T.K. 15773, Ζωγράφου

ΕΚΤΥΠΩΣΗ:

VOLCANO, ΠΑΝ. ΖΑΦΕΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Μικράς Ασίας 76, Γουδή

Τηλ.: 210 7708375, Fax: 210 7487280

E-mail: info@volcanograph.gr

www.volcanograph.gr

Το «ΕΛΕΥΘΕΡΟ ΒΗΜΑ»

κυκλοφορεί στις αρχές

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ - ΑΠΡΙΛΙΟΥ

ΙΟΥΛΙΟΥ - ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

Αποστέλλεται ΔΩΡΕΑΝ σε όποιον
το ζητήσει με επιστολή του.

ΔΙΑΝΟΜΗ - ΔΙΑΚΙΝΗΣΗ:

Στυλ. Ρούσσοσ - Γεώργιος Εσσαγιάν

Συντηρείται με αυτοπροαίρετες
εισφορές των αναγνωστών του.

Τραπεζικός Λογαριασμός

για αυτοπροαίρετες εισφορές

ΤΡΑΠΕΖΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ: 6597104860123

IBAN: GR 8801715970006597104860123

BIC PIRBGRAA

(απαραίτητη σημείωση:

«ΓΙΑ ΤΟ ΕΛΕΥΘΕΡΟ ΒΗΜΑ»)

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Το θαύμα της Αναστάσεως

Γιώργος Μπούσιος.....2

Σκέψεις για τον κορωνοϊό

Παναγιώτης Βαϊκούσης.....3

Το έργο του Σταυρού

Θανάσης Νικολόπουλος4

Κατά τη χιλιετηρίδα

Σπύρος Φίλος7

Χρυστέ μου (ποίημα)

Ο Λυχνιοφόρος8

Η εκπληκτική αγγελία

Θάνος Καρμπώνης9

Η υποταγή είναι καλύτερη από τη θυσία

Γιάννης Πασπαλής.....10

Σπουδή στην Αγάπη σου (ποίημα)

Ρέα Σουλβία11

Νέα δοξολογίας και πνευματικής χαράς

Παναγιώτης Βαϊκούσης.....12

Νόμος και Χάρις

Μαρία Κότσανη13

Τον αγώνα τον καλό αγωνίστηκαν

Χωρίς τον Γιώργο Μπούσιο

Επιτροπή Κατασκλήωσης Σουνίου14

Ο Θαν. Κωνσταντόπουλος

και το αποτύπωμά του στην Αμαλιάδα

Παν. Πεπονάκης.....15

Για την Ειρήνη Τερζάκη

Αλέξανδρος Δαδάος.....16

Δημ. Βαλακίτσος

Ελ. ΒΗΜΑ.....16

Άννα Τουτουτζάκη

Ελ. ΒΗΜΑ.....16

Ώρες μάχης

Μάνος Διαμιανάκης18

Λήμματα από το Αρχαίο Λεξικό της Παλαιάς και της Καινής Διαθήκης

Παναγιώτης Πεπονάκης.....20

Αγαπητοί φίλοι,

σας χαιρετάμε καθώς άλλο ένα Πάσχα πέρασε μέσα από τη ζωή μας. Θυμηθήκαμε τα ιστορικά συμβάντα και όλα τα σχετικά με το συγκλονιστικό γεγονός της σταύρωσης, της ανάστασης και της ανάληψης του Ιησού Χριστού.

Είναι «το Πάσχα του Κυρίου», (Αριθ. 28/16), το διαχρονικής ισχύος ιστορικό γεγονός, του οποίου το μήνυμα απευθύνεται σε ανθρώπους πάσης φυλής, έθνους και λαού. Γι' αυτό δεν είναι μόνο εσφαλμένο, αλλά και αφελές ταυτόχρονα, να ακούγεται και να γράφεται ως «Πάσχα των Ελλήνων».

Το Πάσχα είναι η απάντηση του Θεού στην ανάγκη του ανθρώπου. Το πανανθρώπινο ελπιδοφόρο μήνυμα στις εσχατιές της γης, ότι ο Ιησούς Χριστός «...παρεδόθη διά τας αμαρτίας ημών και ανέστη διά την δικαίωση ημών», (Ρωμ. 4/25). Τότε που ο ταπεινός Ναζωραίος, «...λαβών δούλου μορφήν, και ως αρνίον εσφαγμένον» «...λοιδορούμενος δεν αντελοιδορεί, πάσχων δεν ηπείλει, αλλά παρέδιδεν εαυτόν εις τον κρίνοντα δικαίως' όστις τας αμαρτίας ημών αυτός εβάστασεν εν τω σώματι αυτού επί του ξύλου, διά να ζήσωμεν εν τη δικαιοσύνη αποθανόντες κατά τας αμαρτίας με του οποίου την πληγήν ιατρεύθητε ». Αν η ταραγμένη συνείδησή σου και η πληγωμένη ύπαρξή σου, αγαπητέ φίλε/φίλη, λαχταράνε την απελευθέρωση και την αποκάλυψη της αιώνιας ζωής, στρέψε το βλέμμα σου με πίστη στον Χριστό.

Στο σταυρό του Γολγοθά ο επί ξύλου κρεμάμενος Υιός του Θεού έχυσε το αίμα Του και θυσιάστηκε για σένα, για την προσωπική σου λύτρωση.

**Με εκτίμηση,
Ιωάννης Γρίζος**

**ΑΓΑΠΗΤΟΙ ΑΔΕΛΦΟΙ, ΑΓΑΠΗΤΟΙ ΦΙΛΟΙ,
ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΣΑΣ ΥΠΕΝΘΥΜΙΣΟΥΜΕ ΟΤΙ Η ΣΥΝΕΧΙΣΗ ΤΗΣ ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΑΣ
ΤΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ ΕΞΑΡΤΑΤΑΙ ΑΠΟ ΤΙΣ ΑΥΤΟΠΡΟΑΙΡΕΤΕΣ ΠΡΟΣΦΟΡΕΣ
ΟΛΩΝ ΜΑΣ ΠΟΥ ΤΟ ΑΓΑΠΑΜΕ ΚΑΙ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΜΑΣΤΕ ΓΙ' ΑΥΤΟ.
ΤΑ ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΑ ΤΕΛΗ ΤΟΥΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΥΣ ΜΗΝΕΣ
ΕΧΟΥΝ ΑΥΞΗΘΕΙ ΠΟΛΥ.
ΕΥΧΡΙΣΤΟΥΜΕ ΟΛΟΥΣ ΣΑΣ ΓΙΑ ΤΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΣΑΣ ΚΑΘΩΣ ΚΑΙ ΤΙΣ
ΕΚΚΛΗΣΙΕΣ ΤΟΥ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΠΟΥ ΣΥΝΕΔΡΑΜΑΝ
ΣΤΗΝ ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΑ ΤΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ ΜΑΣ.**

**Τραπεζικός Λογαριασμός
ΤΡΑΠΕΖΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ:
IBAN: GR88 0171 5970 0065 9710 4660 123
BIC: PIRBGRAA**

ΤΟ ΘΑΥΜΑ ΤΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ

*«Τι ζητείτε τον ζώντα μετά των νεκρών;
Δεν είναι εδώ, αλλ' ανέστη» (Λουκ. 24/5,6)*

Κανένα γεγονός στην παγκόσμια ιστορία δεν υπήρξε περισσότερο νικηφόρο και θαυμαστό, περισσότερο βασισμένο σε αδιάσειστα επιχειρήματα όσο το γεγονός της ανάστασης του Ιησού Χριστού. Αλλά και κανένα γεγονός δεν ξεσήκωσε τόσο μεγάλη αντίδραση από μέρους των ορθολογιστών, όσο η ανάσταση του Ιησού Χριστού. Άρνηση και πολεμική, μίσος και σκοτάδι, προσπάθησαν να σκιάσουν το φωτεινότερο γεγονός της ιστορίας. Αλλά η διακήρυξη των Αγίων Γραφών και η προσωπική μας πίστη είναι ότι ο Ιησούς αναστήθηκε από τους νεκρούς με τη δύναμη του Αγίου Πνεύματος. Αυτός που κάλεσε τον κόσμο στη ζωή, που από τα μη όντα δημιούργησε τα όντα, ήταν και είναι σε θέση να δώσει πάντα τη ζωή. Ο Χριστός αναστήθηκε από τους νεκρούς και είναι ο πρωτότοκος Αυτός. Η Ανάστασή Του, έπειτα από τον λυτρωτικό Του θάνατο, έφερε στις καρδιές όσων τον πιστεύουν τη μεγάλη ελπίδα της δικής τους ανάστασης. Αποτελεί το χαρμόσυνο τέλος του μεγάλου δράματος, της καταδίκης της αμαρτίας επί του σταυρού και την αρχή της νέας, γεμάτης ελπίδα, χριστιανικής ζωής. Έτσι πολεμική, αντίσταση των σκοτεινών δυνάμεων και χρόνος δεν μπόρεσαν να μειώσουν το λαμπρό φως του μεγάλου θαύματος που προβάλλει λαμπρότερο και λαμπρότερο, φωτισμένο με τη δόξα του υπερέραν στον κρυστάλλινο ουρανό των αληθειών του Θεού.

Η Βίβλος μας πληροφορεί, πως η ανάσταση του Ιησού Χριστού είναι η βάση του αποστολικού χριστιανικού κηρύγματος. Η πίστη μας θα ήταν χωρίς περιεχόμενο, εάν δεν είχε την απόλυτη βεβαιότητα ότι ο ζωντανός Χριστός είναι ο πανταχού παρών Κύριος. Η Βιβλική αφήγηση με απόλυτη αυθεντία μας βεβαιώνει για την

προσωποποιημένη, την ενσάρκωμένη αγάπη, που θανατώθηκε κι' αναστήθηκε με τη θεία δύναμη, ώστε να μιστεύει τώρα υπέρ ημών. Ήταν ένα μεγάλο πρωινό για τις καρδιές των ολίγων, που ο θάνατος είχε γεμίσει με φόβο, όταν ακούστηκε η υπερκόσμια φωνή των αγγέλων: «Δεν είναι εδώ, αλλά ανέστη».

Τα μάτια των ανθρώπων ήταν βυθισμένα στον βαθύ ύπνο της αδιαφορίας, της άρνησης, της υποταγής στην αμαρτία. Καρδιές σκληρές, πέτρινες, αμετανόητες, κακίες είχαν φέρει τον Υιό του Θεού επάνω στον σταυρό της σκληρής δοκιμασίας, του αιμωγικού θανάτου. Αλλά αυτό το μίσος των ανθρώπων αντικρούστηκε με την άπειρη αγάπη του Θεού Πατέρα και νικήθηκε. Η αγάπη πραγματοποιεί το έργο της. Το χτίζει πάνω από τα κατασκευάσματα του μίσους. Η Ανάσταση του Υιού του Θεού από τους νεκρούς, σήμανε την ανάσταση κάθε ενός που πιστεύει σ' Αυτόν.

Ο Ιησούς αναστήθηκε! Δεν μαρτυρήθηκε ποτέ πιο λαμπερό, φωτισμένο και ένδοξο ιστορικό γεγονός, με άπειρες λεπτομέρειες, όπως αυτό. Το μεγαλείο του δεν μπορεί να βοηθηθεί από την ανθρώπινη πεπερασμένη αντίληψη. Είναι και παραμένει ένα θαύμα και μάλιστα το θαύμα των θαυμάτων. Πιο πολλοί από πεντακόσιους άντρες είναι οι αυτόπτες μάρτυρες που αντίκρυσαν τον αναστημένο Ιησού μετά τη σταύρωσή Του. Αλλά δεν ήταν μια η φορά που τον συνάντησαν. Η Βίβλος μας αναφέρει τουλάχιστον έξι φορές. Δώδεκα από τον κύκλο Του έζησαν, μετά την ανάστασή Του, κοντά Του ώστε να αποκλείεται η ψευδαίσθηση, η οφθαλμαπάτη. Μεταξύ των πεντακοσίων υπήρξαν και άνθρωποι σοφοί της εποχής τους, άνθρωποι υψηλά ιστάμενοι, ώστε δεν είναι δυνατόν να γελάστηκαν. Πλέον

τούτου στην εξάπλωση της Εκκλησίας του Ιησού επάνω στον κόσμο, βλέπει κανείς το αδιαφιλονίκητο γεγονός της ζωής του αναστημένου Χριστού. Την αποδεικνύει η ζωημιριάδων αναγεννημένων ανθρώπων μέσα σε λαούς και έθνη.

Ο Ιησούς αναστήθηκε! Εάν ο Χριστός ήταν νεκρός δεν θα συνέβαινε επί της γης το μεγάλο θαύμα της αναγέννησης, ούτε το μεγαλύτερο ακόμα της Εκκλησίας. Ο Χριστός όμως αναστήθηκε και είναι τώρα νικητής του θανάτου, θριαμβευτής ενάντια στον διάβολο, ένδοξος βασιλιάς στους αιώνες.

Ο Ιησούς αναστήθηκε! Ο κόσμος άλλαξε! Η μαρτυρία των πρώτων εκείνων αυτοπτών μαρτύρων έγινε στο κύλισμα των αιώνων πίστη μυριάδων.

Στη Βηθλέεμ γίνηκε το ένα θαύμα, το θαύμα της υπερφυσικής Του γέννησης. Στον Γολγοθά κερδήθηκε μια λαμπρή νίκη. Η νίκη κατά της αμαρτίας. Στην ανάσταση σήμανε ο θρίαμβος της ζωής πάνω στον θάνατο. Εγγυητής της ζωής, ο Ιησούς Χριστός έγινε απαρχή των κεκοιμημένων για να ακολουθήσουν στα ίχνη της δόξας Του όλοι οι ελπίζοντες σ' Αυτόν. Και τώρα, ένδοξος και θριαμβευτής στον ουρανό του Θεού, καλεί στο φως της ανάστασής Του κάθε ψυχή, που είναι νεκρή μέσα στις παραβάσεις της και τις αμαρτίες, για να πάρει ζωή, να βρει αληθινή ελπίδα. Σε μέρες ταραγμένες, γεμάτες αβεβαιότητα και φόβο, όπως αυτές που ζούμε, ο καθένας μπορεί να προσανατολισθεί στον αναστημένο Χριστό, να ξεκουραστεί με πίστη στον θρίαμβό Του, να πάρει βεβαιότητα σωτηρίας και δύναμη.

Ο Χριστός είναι η αληθινή ζωή, την οποία προσφέρει άφθονα στον άνθρωπο. Γονάτισε και συ μπροστά στο μεγαλείο Του.

Γιώργος Μπούσιος

Σκέψεις για τον κορωνοϊό

Αγαπητοί φίλοι,
η πανδημία του αόρατου ιού απέδειξε ακόμα μια φορά πόσο ευάλωτος και ανέτοιμος είναι ο άνθρωπος στην αντιμετώπιση ασύμμετρων απειλών, που στοχεύουν την ακεραιότητά του και τη ζωή του προκειμένου να υπάρχει και να δημιουργεί.

Παρά την πρόοδο και θεοποίηση της επιστήμης, πάντοτε θα υπάρχει η αξίλλεια πτέρνα του άγνωστου και απροσδόκνου.

Δυνάμεις σκοτεινές και πονηρές του υπερβατικού κόσμου (Εφ. 6/12), δρώντας παρασκηνιακά στοχεύουν την υποδούλωση των ψυχών και των μαζών. Ενεργούν με προσήλωσιν για τη χειραγώγηση και έκχυση συναισθημάτων ανασφάλειας και απελπισίας, χρησιμοποιώντας τον φόβο και τον τρόμο του θανάτου που προκαλεί ο κορωνοϊός.

Απ' την άλλη όμως, εκείνοι που γνωρίζουν την πηγή της ζωής και της αλήθειας, ανατρέχουν στον αιώνιο Λόγο του Θεού, μελετώντας και κατανοώντας τις προφητικές του σελίδες (Ματθ. 24ο κεφάλαιο).

Προετοιμάζονται μάλιστα για κάθε ενδεχόμενο, επιμένοντας στη λατρεία και πίστη προς το αιώνια αναλλοίωτο και αναμενόμενο πρόσωπο του Λυτρωτή Χριστού. Αυτή η εικόνα του παγκόσμιου πανικού, ίσως να αποτελεί και ένα μήνυμα αφύπνισης και ανάνηψης απ' τον πνευματικό λήθαργο των κοινωνιών, που βιώνουν και συμμετέχουν στην αθεΐα και αποστασία.

Κανένας δεν εξαιρείται στην παρούσα κρίση και δοκιμασία, ούτε γίνεται διάκριση. Νεκροί: βουλευτές, πλούσιοι, φτωχοί, άνθρωποι του μεροκάματου και της επιστήμης κτλ. Κανένας δεν μπορεί να προεξοφλήσει ότι δεν θα χτυπηθεί απ' τον ιό. Εκείνο, όμως, που προέχει γι' αυτούς που επικαλούνται Λυτρωτή και Σωτήρα τον Χριστό, είναι η διατήρηση της υπομονής και η δύναμη της πίστης, με την ελπίδα της κατά Χάριν προστασίας τους απ' τον Κύριο. Αλλά και αν ο Κύριος μας καλέσει στην παρουσία του, είμαστε βέβαιοι ότι κανείς και τίποτα δεν μπορεί να μας χωρίσει από την αγάπη του Θεού (Ρωμ. 8/35-38).

Στην παρούσα φάση δοκιμάζονται οι αντοχές όλων μας, κυρίως στο πνευματικό πεδίο. Ήδη έχουμε πληροφορηθεί και ακούσει τις οδυνηρές παράπλευρες συνέπειες εξαιτίας της λαίλαπας του κορωνοϊού. Κρούσματα οικογενειακής βίας, η καλπάζουσα οικονομική ύφεση, αφόρητα αυξανόμενα ψυχολογικά προβλήματα λόγω του παρατεταμένου εγκλεισμού σε πολλούς ηλικιωμένους και

παιδιά, ανεργία κτλ.

Και όμως, μέσα σ' αυτό το κακό αγαπητοί, καλούμαστε να δείξουμε και να ζήσουμε τη θυσιαστική αγάπη στον απέναντι, στον συνάνθρωπο, στην αδελφότητα με κάθε λόγο, πράξη στήριξης και παρηγορίας. Είναι ένα αγώνισμα στο οποίο πρέπει να τερματίσουμε προσευχόμενοι και επικαλούμενοι τον παντοδύναμο Κύριο, να κατευθύνει επ' αγαθό τις εξελίξεις και προς δόξαν του ονόματός Του.

Ας μην ξεχνάμε δε, ότι ο κορωνοϊός της απιστίας είναι πολύ πιο επικίνδυνος απ' τον φυσικό. Γιατί βάζει σε αιώνια καραντίνα την ψυχή και το ανθρώπινο πνεύμα, που δεν μετανοεί και απορρίπτει την πρόσκληση της αγάπης του Θεού εν Χριστώ.

Πρόκειται για τον αποκλεισμό απ' την πηγή της ζωής και μακαριότητας, που εγγυάται το αίμα της θυσίας του εσφαγμένου αρνίου στον Γολγοθά.

Ο Κύριος να ελεήσει όλους μας με την πρόνοια και προστασία της αγάπης Του.

Παναγιώτης Βαϊκούσης
Ε.Ε. Εκκλησία Πτολεμαΐδας

Το έργο το Πρέπει να υψωθεί ο

Καθώς μελετάμε την ιστορία μέσα απ' τις σελίδες της Γραφής, βλέπουμε ότι πολλές φορές ο Θεός επενέβη για να θεραπεύσει ή ν' απελευθερώσει. Οι μέθοδοι και τα μέσα που χρησιμοποίησε λίγο πολύ είναι τα ίδια. Συνήθως, κάποιος άνθρωπος δικός Του, φωτισμένος και δυνατωμένος από το Άγιο Πνεύμα, γινόταν το όργανο του Θεού για την απελευθέρωση των άλλων.

Διαβάζουμε όμως στην Παλαιά Διαθήκη μια περίπτωση, που, θέλοντας ο Θεός να ελευθερώσει τον λαό Του από μια μεγάλη μάστιγα που τον βασάνιζε, όρισε έναν τρόπο σωτηρίας, ο οποίος όμως, παρουσιάζει ορισμένες ιδιαιτερότητες. Να δούμε το σχετικό γεγονός στο βιβλίο των Αριθμοί 21/4-9:

«Και σκώθηκαν από το βουνό Ωρ, διαμέσου του δρόμου της Ερυθράς Θάλασσας, για να περιέλθουν τη γη του Εδώμ. Και ο ραός σιγοψύχισε στον δρόμο. Και ο ραός μίλησε ενάντια στον Θεό, και ενάντια στον Μωυσή [...]

Και ο Κύριος έστειλε προς τον ραό τα φίδια, τα φλογερά φίδια, και δάγκωναν τον ραό, και πολλός ραός από τον Ισραήλ πέθανε. Και αφού ο ραός ήρθε στον Μωυσή, είπαν: Αμαρτήσαμε, επειδή μιλήσαμε ενάντια στον Κύριο και ενάντια σε σένα. Παρακάλεσε τον Κύριο να σκώσει τα φίδια από μας. Και ο Μωυσής

δεήθηκε για τον ραό.

Και ο Κύριος είπε στον Μωυσή: Φτιάξε για τον εαυτό σου ένα φλογερό φίδι και να το βάλεις επάνω σε ένα ξύλο. Και καθένας που θα δαγκωθεί, και κοιτάξει σ' αυτό, θα ζήσει.

Και ο Μωυσής έκανε ένα φίδι χάρκινο, και το έβαψε επάνω σε ένα ξύλο. Και αν ένα φίδι δάγκωνε κάποιον, αυτός, κοιτάζοντας το χάρκινο φίδι, ζούσε.»

Να οι τρεις ιδιαιτερότητες τούτου του τρόπου σωτηρίας:

α) Η πληγή τους εδώ ήταν τα φαρμακερά φίδια. Θα πρέπει το φίδι να παρουσιασθεί νικημένο, ατιμωτικά εκτεθειμένο, χωρίς δύναμη πλέον να βλάψει.

β) Αυτό που θα εκτεθεί δημόσια δεν πρέπει να είναι ένα αληθινό φίδι. Αν πάνω στο ξύλο κρεμιόταν ένα αληθινό φίδι, τούτο θα έδειχνε ότι νικήθηκε μόνο τούτο το συγκεκριμένο φίδι. Πάνω στο ξύλο θα πρέπει να κρεμασθεί ένα ομοίωμα, ένα τυπικό αντίγραφο που ν' αντιπροσωπεύει όλο το γένος των φιδιών.

γ) Για να έλθει η σωτηρία στον πληγωμένο άνθρωπο δεν έφθανε να κρεμασθεί μόνο το φίδι. Έπρεπε και αυτός να κάνει κάτι, μια πράξη υπακοής: Να κοιτάξει προς το φίδι: **«Και κάθε ένας που θα δαγκωθεί, και κοιτάξει σ' αυτό, θα ζήσει.»**

Αιώνες αργότερα, κάποιο βράδυ στην Ιερουσαλήμ, στο

οπίτι που είχε προσωρινά καταλύσει ο Κύριος, δεχόταν μια ασυνήθιστη επίσκεψη. Ήταν ένας από τους άρχοντες του λαού, Νικόδημο τον λέγανε. Τούτος ο Νικόδημος είχε πέσει σε μεγάλο προβληματισμό. Περιμενε κι αυτός τη Βασιλεία του Θεού, και ειδικότερα τον Μεσσία, που θα τους την έφερνε. Σύμφωνα δε με τις προφητείες, ο καιρός είχε έρθει για να εμφανισθεί αυτό το πρόσωπο. Και πράγματι, είχε κάποιος εμφανισθεί, που, σαν Τον συνάντησε εκείνο το βράδυ ο Νικόδημος Του ομολόγησε, **«Ραββί, ξέρομε ότι ήρθες διδάσκαλος από τον Θεό, διότι κανένας δεν μπορεί να κάνει τα θαύματα που συ κάνεις, εάν δεν είναι ο Θεός μαζί του.»** Αλλά δεν εκδηλωνόταν έτσι όπως Τον περίμεναν αυτοί. Τούτη ήταν η απορία του Νικόδημου, που ήρθε να λύσει αυτό το βράδυ συναντώντας τον Κύριο.

Και ο Κύριος, όπως μας αναφέρει ο Ιωάννης στο τρίτο κεφάλαιο του Ευαγγελίου του, κάθησε με υπομονή και ευγένεια, και άρχισε να γκρεμίζει τις εσφαλμένες απόψεις του Νικόδημου πάνω σ' αυτό το θέμα.

Του εξήγησε ότι τη Βασιλεία του Θεού δεν την κερδίζει ο άνθρωπος γιατί κατάγεται από τον Αβραάμ, γιατί είναι Ορθόδοξος ή Ευαγγελικός, θα λέγαμε σήμερα, αλλά μόνο σαν αναγεννηθεί.

Στη συνέχεια του έδωσε ορισμένες διευκρινίσεις πάνω στο

Ο Υιός του Σταυρού Υιός του ανθρώπου

πρόσωπο του Μεσσία. Τον περίμεναν ν' ανέβει πάνω στον θρόνο του Σολομώντα. Όχι Νικόδημο, του λέει, δεν θ' ανέβει ο Μεσσίας τώρα πάνω σ' αυτόν τον θρόνο. Πάνω σ' ένα ξύλο θα υψωθεί, έτσι το ορίζει το Θείο θέλημα, έτσι το έχει προφητεύσει η Γραφή: «Όπως ο Μωυσής ύψωσε το φίδι στην έρημο, του βέει, «έτσι πρέπει να υψωθεί ο Υιός του ανθρώπου, ώστε καθένας που πιστεύει σ' Αυτόν να μη χαθεί, αλλιά να έχει ζωήν αιώνιον», (Ιωάννης 3/14,15).

Να σταθούμε λίγο στη λέξη «χαθεί». Ο ερχομός του Υιού του Θεού στη γη, η ύψωσή Του, το κρέμασμά Του πάνω σ' ένα ξύλο, όλα τούτα σ' αυτό αποβλέπουν, στο να μη «χαθεί» ο καθένας, εγώ, εσύ, η ανθρωπότητα. Τι σημαίνει «θα χαθεί»; Τι θα χάσει ο άνθρωπος σαν «χαθεί»; «Αλλιά να έχει ζωήν αιώνια», τη «ζωή την αιώνια», τούτο θα χάσει. Και όταν χάσεις την αιώνια ζωή, μοιραία καταλήγεις στην αιώνια κόλαση.

Και από τι κινδυνεύει να τη χάσει; Να ξαναπάμε πάλι σε κείνη τη σκηνή, στην έρημο: «Και ο βλαός μίλησε ενάντια στον Θεό ... Και ο Κύριος έστειλε προς τον βλαό τα φίδια, τα φλογερά φίδια, και δάγκωσαν τον βλαό, και πολλός βλαός από τον Ισραήλ πέθανε. Και αφού ο βλαός ήρθε στον Μωυσή, είπαν: Αμαρτήσαμε, επειδή μιλήσαμε ενάντια στον

Κύριο...», (Αριθμοί 21/5-7).

Ήταν τα φίδια που τους έπαιρναν τη ζωή; Όχι, τα φίδια ήλθαν μετά. Τι είχε γίνει πριν; Το ομολόγησαν οι ίδιοι: «Αμαρτήσαμε», είχαν στραφεί ενάντια στον Θεό. Το λέγει τόσο καθαρά ο Λόγος του Θεού: «Ο μισθός της αμαρτίας είναι θάνατος», (Ρωμαίους 6/23). Και συνεχίζει: «Όλοι είναι κάτω από αμαρτία», (Ρωμαίους 3/10-18). Όλοι κάτω απ' αυτό το πνεύμα της αποστασίας ενάντια στον Θείο νόμο, που εκδηλώνεται, είτε με εσωτερικό γογγυσμό ενάντια στον Θεό, είτε με εξωτερική ανταρσία. Είναι αυτό το πνεύμα που έχει στρέψει τον άνθρωπο στον εαυτό του, και τον έχει δέσει με τις αλυσίδες του εγωισμού και του ατομισμού. Ο πεσμένος Αδάμ, ο οποίος επανεμφανίζεται μέσα στον καθένα μας. Όλοι δαγκωμένοι απ' το φίδι. Ο θάνατος ήδη κυκλοφορεί μέσα τους. Μη τους βλέπεις που περπατούν, που κάνουν σχέδια, όνειρα, κτίζουν, παντρεύουν, παντρεύονται, αγοράζουν, πωλούν. Αν σταθείς λίγο μαζί τους και τους αφουγκραθείς, θ' ακούσεις το ψυχορράγημά τους: Φόβος, ανησυχία, αγωνία, απογοήτευση, πίκρα, άγχος, εκείνο το βάρος στη συνείδηση, το κενό μέσ' τη καρδιά που μεγαλώνει, τι είναι όλα αυτά παρά το ψυχορράγημα της ψυχής, που, νοιώθοντας το κρύο αγκάλιασμα του θανάτου, αγωνίζεται μάταια να το αποτινάξει

από πάνω της. «Νεκροί εν μέσω των αγαθών», διαβάζουμε στον Ησ 1: 59/10. «Και σας όντας νεκρούς δια τας παραβάσεις και τας αμαρτίας...», θα συμπληρώσει στο Εφεσίους 2/1.

Και εδώ έρχεται αγωνιώδες το ερώτημα για τον καθένα που έχει συνειδητοποιήσει την πραγματική του κατάσταση: Υπάρχει σωτηρία; Ναι υπάρχει έτσι λέγει η Γραφή σ' αυτό που διαβάσαμε: «Ωστε... να μην χαθεί». Και τι πρέπει να κάνω για να σωθώ; Ό,τι έκανε τότε ο δαγκωμένος Ισραηλίτης και σωζόταν.

Ξέρετε, και τότε υπήρχαν βότανα, και γιατροί, και θεραπείες. Η Γραφή δεν μας αναφέρει αν σώθηκε κανένας που κατέφυγε σ' αυτά. Σώθηκαν μόνον όσοι έκαναν ακριβώς εκείνο που είχε ορίσει ο Θεός: Κοίταξαν προς το κρεμασμένο φίδι.

Να, του λέει, Νικόδημο, ποιός είναι ο τύραννος που σας καταδυναστεύει και σας αφαιρεί τη ζωή. Δεν είναι οι Ρωμαίοι, δεν είναι η οικονομική κρίση, δεν είναι ο σύζυγος που δεν με καταλαβαίνει, ή ο κακός προϊστάμενος, ή ότι μου λείπει τούτο ή το άλλο, ή ότι με απορρίπτουν, με εκθρεύονται, με αδικούν. Μη ψάχνετε το κακό έξω από σας. Είναι η αμαρτία μέσα σας. Να, λοιπόν, από τι πρέπει να ελευθερωθείτε. Να και ο τρόπος σωτηρίας, όπως τον όρισε ο Θεός: «Όπως ο Μωυσής ύψωσε το

Το έργο του Σταυρού Πρέπει να υψωθεί ο Υιός του ανθρώπου

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛ. 5

φίδι εις την έρημον, έτσι πρέπει να υψωθεί ο υιός του ανθρώπου, ώστε καθένας που πιστεύει σ' αυτόν να μην χαθεί, αλλιά να έχει ζωήν αιώνιον».

Δηλαδή, θα πρέπει: α) Η αμαρτία να εκτεθεί δημόσια, κατανικημένη, χωρίς δύναμη πλέον να βλάψει. β) Τούτο δεν πρέπει να γίνει στο πρόσωπο ενός αμαρτωλού. Αν γινόταν αυτό, θα σήμαινε ότι νικήθηκε η αμαρτία αυτού του συγκεκριμένου αμαρτωλού. Πρέπει να γίνει στο πρόσωπο ενός αγίου ανθρώπου, ικανού ν' αντιπροσωπεύσει όλο το γένος. Θα μας πει ο Λόγος του Θεού στο Β' Κορ.5/21: «Αυτόν που δεν γνώρισε αμαρτίαν τον έκανε για χάρη μας αμαρτία, δια να γείνωμεν εμείς δικαιοσύνη του Θεού δι' αυτού». γ) Χρειάζεται όμως και κάτι εκ μέρους του ανθρώπου: «Και θα τους πεις Μωυσή, ο καθένας που θα δαγκωθεί, και κοιτάξει στο φίδι, θα ζήσει».

Έχετε ποτέ σκεφθεί, τι είχε κρεμασθεί πάνω σ' αυτό το ξύλο εκείνη τη φοβερή Παρασκευή; Ήταν κάτι που η αγιότητα του Θεού είχε φρίξει, δεν μπορούσε να το βλέπει. Σαν ένοιωσε τούτη την αποστροφή του Θεού, Αυτός που το είχε φορτωθεί, φώναξε με αγωνία, «Θεέ μου, Θεέ μου γιατί μ' εγκατέλειψες;» (Ματθαίος 27/46).

Ήταν κρεμασμένη η αμαρτία. Ο τύραννος που μας δυναστεύει. Αυτή που μας αφαιρεί τη ζωή. Αυτή που έκανε τον Παύλο να κράξει με αγωνία: «Ταβλαίπωρος

άνθρωπος εγώ, ποιός θα μ' ελευθερώσει από το σώμα του θανάτου αυτού;», (Ρωμ.7/24).

Ήταν αυτή, που ενώ κάθε Κυριακή βράδυ, μετά από ένα Σαββατοκύριακο ασωτίας, παίρνεις τη μεγάλη απόφαση να σταματήσεις πιά αυτή τη ζωή, η οποία το μόνο που επιτυγχάνει είναι να σε φθείρει, τη Δευτέρα το πρωί σε οδηγεί να κάνεις πάλι τα ίδια. Νάτην φορτωμένη πάνω στον Χριστό, κρεμασμένη σε δημόσια θέα, νικημένη, χωρίς δύναμη να βλάψει πλέον.

Εάν Αυτός δεν μας την αποκάλυπτε, εμείς ποτέ δεν θα γνωρίζαμε το αληθινό της πρόσωπο. Αυτός με την άγια Του ζωή και το σταυρό Του μας αποκάλυψε ότι η αμαρτία δεν είναι μια μορφή ελευθερίας, όπως μας είχε πλανήσει να πιστεύουμε, δεν είναι μια συγχωρητέα αδυναμία, δεν είναι κάτι που δεν γίνεται χωρίς αυτό το, «αναγκαίο κακό», όπως την είπαν άλλοι, «εξυπνάδα», «καπατοσύνη», αλλά είναι ο καρκίνος που τρώει τη ζωή μας.

Και είναι αυτή η κατάρα, αυτός ο καρκίνος που νικήθηκε πάνω στον Σταυρό του Χριστού. Τώρα μπορεί ο καθένας να βρει την αληθινή ελευθερία. Αρκεί ένα βλέμμα πίστης στον Χριστό σταυρωμένο, στη δική σου θέση, αντί για σένα εκεί πάνω.

Τίως είναι δύσκολο να καταλάβουμε, στην πληρότητά του, το τι ακριβώς έγινε στον Σταυρό. Είναι από τα μυστήρια που κάποτε ο Θεός θα μας τ' αποκαλύψει. Αυτό, όμως, που φέρνει σωτηρία είναι εκείνο το απλό βλέμμα πίστης, και ας μην κατα-

λαβαίνεις τίποτα στην αρχή, ίσως και να μη νοιώθεις τίποτα. Στον Θεό αρκεί η υπακοή σου: Το πιστεύω Κύριε, γιατί έτσι το όρισε Εσύ, και έχεις υποσχεθεί ότι, «Ο καθένας που πιστεύει σ' αυτόν δεν θα χαθεί, αλλιά θα έχει ζωήν αιώνιον».

Ο καθένας Κύριε; Ό,τι κι αν έχει κάνει; Όποιος κι αν είναι; Αξίζει να σταθούμε στον πρώτο που γεύθηκε τούτο το δώρο. Είναι η δική του περίπτωση που απαντά σε τούτα μας τα ερωτήματα.

Πώς ξεκίνησε, πώς ξεστράτισε, πώς ξέπεσε, δεν γνωρίζουμε. Το μόνο που γνωρίζουμε είναι ότι εκείνη τη φοβερή Παρασκευή ο ένας από τους τρεις σταυρούς ετοιμαζόταν γι' αυτόν. Ο Ματθαίος μας τον αναφέρει σαν «βησιτή». Ο Λουκάς σαν «κακούργο».

Μαζί του εκείνη την ημέρα σήκωσαν και άλλους δύο. Ο ένας ήταν σαν κι αυτόν. Ο άλλος, ο άλλος είχε κάτι διαφορετικό επάνω του. Ένοιωθε κάτι να τον ελκύει κοντά του. Τι να ήταν άραγε αυτό, αυτό που άγγιξε και έπεισε τούτο το «απόβρασμα της κοινωνίας», βλέποντας δίπλα του καρφωμένο τον Ιησού;

Σίγουρα είχε εντυπωσιασθεί από την αγιότητα που ακτινοβόλούσε το πρόσωπό Του. Η πραότητα με την οποία είχε αφήσει τον εαυτό Του να οδηγηθεί στην τιμωρία, και ειδικά η προσευχή για τους εκτελεστές Του, θα πρέπει να τον είχαν αγγίξει.

Εκείνος ο τίτλος «Πατέρα», με τον οποίον απευθυνόταν στον Θεό, τη στιγμή που ο Θεός Τον μεταχειριζόταν μ' έναν τόσο

σκληρό τρόπο, τον οδηγούσε να καταλάβει ότι υπήρχε μια βαθειά σχέση μεταξύ αυτού και του Θεού. Εβλεπε το θεϊκό μεγαλείο σε τούτο το πρόσωπο. Καταλάβαινε ότι εκείνη η επιγραφή πάνω στον Σταυρό Του,

«...**βασιλείας...**», κάτι πραγματικό σήμαινε.

Κάτω απ' αυτές τις εντυπώσεις, πρώτα επιπλήττει τον σύντροφό του για τα όσα βλάσφημα λέγει: «**Ημείς μεν δικαίως διότι άξια των όσα επράξαμεν απολαμβάνομεν**», (Λουκάς 23/41). Δηλαδή, όλη μας η ζωή μέχρι τώρα ήταν λάθος. Το βήμα της μετάνοιας που χρειάζεται πριν την πίστη. Μετά, απευθύνεται ικετευτικά στον Κύριο: «**Μνήσθητί μου Κύριε όταν έρθεις εν τη Βασιλεία σου**». Είναι η κραυγή της πίστης, που μόλις έχει ξυπνήσει μέσα του. Ακούγοντας την προσευχή του Κυρίου για συγχώρηση αυτών που Τον καταδίκασαν, καταλα-

βαίνει, πιστεύει, ότι το έλεος του Θεού είναι τόσο μεγάλο, που μπορεί ν' αγκαλιάσει κι αυτόν. Και το ζητά.

Και η απάντηση του Κυρίου: «Όχι όπως μου ζητάς, όταν θα ξαναέλθω κάποια μέρα στη βασιλεία μου. Αυτό αργεί. Αλλά σήμερα, τούτη ακριβώς την ημέρα, πριν δύσει ο ήλιος, θα είσαι μαζί μου στον Παράδεισο. Εμείς οι δύο δεν θα χωρίσουμε ποτέ».

Ήταν ο πρώτος που σώθηκε. Ζωντανή πινακίδα που μας άφησε ο Θεός, για να δείχνει τον έναν και μοναδικό δρόμο σωτηρίας που έχει ο Ίδιος ανοίξει. «**Ο καθένας που πιστεύει σ' αυτόν δεν θα χαθεί, αλλήθ' θα έχει ζωήν αιώνιον**». **Ο καθένας Κύριε; Ο καθένας. Φθάνει να ρίξει εκείνο το βλέμμα πίστης στον Χριστό σταυρωμένο για την δική του αμαρτία.**

Και αν δεν θελήσει ο άνθρω-

πος να αποβλέψει στον Χριστό; Ω, εδώ έρχεται η κοινή λογική να δώσει την απάντηση: Εάν ο Θεός δεν λυπήθηκε τον ίδιο Του τον Υιό, και Τον κρέμασε γυμνό, εξευτελισμένο, σε δημόσια θέα, για την υπόθεση της αμαρτίας, υπάρχει περίπτωση να λυπηθεί εμένα και σένα αν επιμένουμε σ' αυτήν; **Ο Σταυρός του Χριστού είναι η εγγύηση ότι η αμαρτία ή θα συγχωρηθεί, ή θα κριθεί, να περάσει απαρατήρητη αποκλείεται.**

Και για όποιον έχει δεχθεί αυτό το έργο, μπορεί πλέον να επιμένει στην αμαρτία, όταν έχει πεθάνει ως προς αυτή; Μην γένοιτο. Είναι σαν να ξανασταυρώνει τον Χριστό. Κάποιος, που ήταν και αγράμματος, το είπε τόσο όμορφα: «Ο Σταυρός του Χριστού με καταδικάζει να είμαι άγιος».

Θανάσης Νικολόπουλος
Φιλιατρά, Μεσσηνίας

ΚΑΤΑ ΤΗ ΧΙΛΙΕΤΗΡΙΔΑ

- Ο Ιησούς θα καθίσει στον θρόνο Του επάνω στη γη (Ματθ. 25/31, Αποκ. 5/13).
- Ο θρόνος αυτός είναι γνωστός από τους προφήτες ως ο θρόνος του Δαβίδ (Ησ. 9/6-7, Λουκ. 1/43, Ιεζ. 21/25-27).
- Ο θρόνος του Χριστού θα είναι στην Ιερουσαλήμ (Ιερ. 3/17, Ησ. 33/20-21).
- Ο Ιησούς θα κυβερνάει μαζί με τους αγίους Του επάνω στη γη (Δαν. 7/13-14, 18-27, Αποκ. 15/10).
- Όλα τα έθνη και όλοι οι βασιλιάδες της γης θα Τον προσκυνήσουν (Ψαλμ. 72/11, Ησ. 49/6-7, Αποκ. 15/4).
- Όλοι οι άνθρωποι θα έρθουν σ' Αυτόν (Γεν. 49/10) και όλοι θα γονατίσουν μπροστά του (Ησ. 45/23).
- Θα Τον λατρεύσουν ως Βασιλιά (Ζαχ. 14/16, Ψαλμ. 86/9).
- Οι απόστολοι θα κάθονται σε δώδεκα θρόνους και θα κρίνουν τις δώδεκα φυλές του Ισραήλ (Ματθ. 19/28, Λουκ. 22/28-30).
- Ο Ιησούς θα διοικεί όλα τα έθνη (Ψαλμ. 2/8-9, Αποκ. 2/27), με κρίση και δικαιοσύνη (Ψαλμ. 9/7-8).

Σπύρος Φίλος

«ΧΡΙΣΤΕ ΜΟΥ»

-ένας λόγος για το Πάσχα-

Χριστέ μου στην ποίηση όλο μια λύτρωση γυρεύω
πού μόλις τη βρίσκω πάλι τη χάνω.

Χριστέ μου ποιος θα θυμηθεί
ότι αρνήθηκες να πεις το ξύδι της ανακούφισης,
ότι συγχώρησες έναν ληστή κάνοντάς τον
άξιο ομοτράπεζό σου στον παράδεισο;

Ποιος θα θυμηθεί τα καρφιά, το ακάνθινο στεφάνι
λοιδορίες, εμπυσομούς και εμπαιγμούς,
το σωτήριο αναστάσιμο «ειρήνη ημίν»;

Ποιος θα εννοήσει ότι είμαστε ο καρπός
του πόνου της ψυχής σου;

Ποιος θα δεχτεί με απλή καρδιά
το χαμόσυνο άγγελμα της αναστάσεως
απ' το στόμα των μυροφόρων;

Ποιος θα πλυθεί με το τίμιο αίμα
της άγιας θυσιαστικής προσφοράς
του προ καταβολής κόσμου εσφαγμένου αρνίου;

Ποιος θα πιστέψει πως αγιογδύτες
μοιράστηκαν με κλήρο τα καθαρά σου ιμάτια,
ιμάτια δικαιοσύνης, υπηρεσίας, μαρτυρίας;
Κι αχ Χριστέ μου
τόσα χρόνια που παλεύαμε γυμνοί ενάντια στο κύμα,
τόσα χρόνια πασχίζοντας να φτιάξουμε του κόσμου τα
στραβά

και τι σ' αλήθεια μονάχοι μας οι φτωχοί καταφέραμε,
αφού τούτη η δύστυχη η οικουμένη η παραπλανημένη
ξαναβρήκε σκοπό μόνο με το επί σταυρού «τετέλεσται»,
ένα τετέλεσται πού και χιλιάδες αιώνες κι αν περάσουν
κανείς δεν θα μπορέσει να το σβήσει,
κανείς δεν θα μπορέσει ν' αντιπαρέλθει το ξύλο του σταυ-
ρού
που ο ίσκιος του φθάνει ως τα βαθύτερά μας μύκια;

Ποιος ένιωσε Χριστέ μου τούς θρόμβους αίματος στο μέ-
τωπό σου,
όταν στις Γεθσημανής το γαλήνιο κηπάριο
πάλεψες ως την έσχατη αγωνία
με τον προαιώνιο αντίδικό σου;

Ποιος αισθάνθηκε την απόλυτη μοναξιά σου
όταν έκραξες «Ιλί Ιλί λαμά σαβαθθανί»;
Και ποιος είδε στο ανοιγμένο μνήμα σου
ανέσπερο ήλιο αιώνιας ζωής ν' ανατέλλει;

Γιατί έπρεπε ως και αυτός ο Σίμωνας
μέσα στο υποταγμένο αλλόφρων πλήθος
να σηκώσει μικρό κομμάτι του δικού σου σταυρού
μόνο και μόνο στερνή βοήθεια και υποστήριξη
για ν' ανέβεις μονάχος σου στο τρομακτικό ικρίωμα,
για να πολεμήσεις με την ίδια την πληγωμένη γύμνια σου
τον φοβερό δράκοντα της διαβολής και της κατάρτας
διά της αληθείας αίματος καθαρού και αναμάρτητου.

Κι απ' τη ρίζα του σταυρού σου φύτρωσε δέντρο ευθαλές
κι έτρεξε ένα εύδροσο ποτάμι ζωής χάριτος
για να ποτίσει τη θανατερή δίψα γενεών και γενεών,
για ν' ανθίσει στις στεγνωμένες ψυχές των ανθρώπων
λουλούδι ουράνιας ευωδίας και φωτεινότητας.

Έτσι έπρεπε όλα να γίνουν. Έτσι έπρεπε όλα να γίνουν.

Κι άλλος τρόπος προσφορότερος δεν υπήρξε
κι ούτε θα υπάρξει ποτέ.
Τούτο το θεόθεν ανθρωπογονικό έργο εκτελέστηκε άπαξ
για να επανέλθει ο ρυθμός του τροχού της ζωής
στο μέτρο μιας αλάθητης οικονομίας ευταξίας
και να συνεχίσει ο ήλιος να λάμπει
στην πονεμένη γη των ανθρώπων.

Για να φορέσουν οι ταπεινοί ψαράδες της Γαλιλαίας
τα σανδάλια τα γοργά του ευαγγελίου
και να σπείρουν σπόρο ανθρόο στη γη της αποκάρωσης,
για ν' απλωθούν τα χαμόσυνα μαντάτα
σε κάθε στράτα και πέρα απ' την Ιουδαία
και σοφοί και γραμματικοί και λογιότατοι
να ξανασυλλογιστούν το νόημα της δημιουργίας απ' την
αρχή.

Έπρεπε ο σταυρός του μαρτυρίου και του πάθους
να επαναθεμελιώσει τη φθαρμένη κτίση
και να καταστεί ακρογωνιαίος λίθος σωτηρίας
και οι μαθητές να γίνουν «λίθοι ζώντες».

Ω Χριστέ μου, τίς νύχτες παλεύω με τίς λέξεις μονάχος
φωνή στο ανέκφραστο για μια στιγμή να δώσω.
Μα θαρρώ πως Συ το υπέρτατο κάλλος κάθε κάλλους.
Κάλλος πλασμένο από ήθος και αρετή ουράνιας τάξης,
κάλλος πού εκπορεύεται από τη βάση του θρόνου
της ακατάλυτης δικαιοσύνης του Πατέρα,
κάλλος πρώτο και έσχατο το άσπιλο πρόσωπό σου,
πρόσωπο ανθηρής αγάπης πού κατάρα ή κακό
ποτέ δεν θα δυνηθούν ν' απαλείψουν,
πρόσωπο που η λάμψη του άφθαρτη
φωτίζει σύμπαντα και ουράνια στερεώματα,
που απ' τα βάθη της άγνοιάς μας
έγινες ξάστερη συνείδηση,
λαλιά Πνεύματος Αγίου, αυτός ο Παράκλητος
που διαλύει τα σκότη της ακηδίας.

Χριστέ μου μέσα στα σκοτάδια τα τυραννικά,
τώρα πού σύμπας ο κόσμος αρχόντων και αρχομένων
πάλι Σε αποστρέφεται
και αποστατικά βλασφημά τη μακρόθυμή σου χάρη,
δός' μου την πιο μικρή αχτίδα
από τους ήλιους των πύρινων οφθαλμών σου,
των οφθαλμών πού περιτρέχουν την άδικη γη
για να βρουν έστω έναν πεινασμένο και διψασμένο
σε τραπέζι αιώνιας ευωχίας να προσκαλέσουν.

Ω Συ που τ' όνομά σου μακαρισμός ειρήνης
στα χείλη παιδιών και παρθένων.
Συ που είσαι η παρήγορη δρόσος των γηρατειών,
Εσένα, το πάθος σου αναθυμάμαι
με στεναγμό και δάκρυ χαράς ακριβοπληρωμένης.

Τετέλεσται... Τετέλεσται... Τετέλεσται
Πιο ολοκληρωμένο ποίημα
δεν διάβασαν τα μάτια της ψυχής τ' ανθρώπου.

Ο Λυχνιοφόρος

Η Εκπληκτική Αγγελία

Πραγματικά εκπληκτική. Όχι μόνο για κείνο το θαυμαστό πρῶτο και για τις λιγοστές μυροφόρες που έφτασαν στο μνήμα, «στον βαθύ ὄρθρο», για να ράνουν με μύρα και αρώματα το νεκρό σώμα του Ιησού, δεχόμενες τον καταγιασμό της χαρούμενης αγγελίας, «Τι ζητείτε τον ζώντα μετά των νεκρών; Δεν είναι εδώ, αλλά ανέστη», (Λουκ. 24/5,6), αλλά και για ὅλο τον κόσμο, σε ὅλη την ιστορία της ανθρωπότητας και σε ὅλη την ατέρμονη αιωνιότητα. Μια αγγελία που ὁμοιά της δεν ακούστηκε ποτέ. Όχι γιατί δόθηκε ἀπό ὄντα υπερβατικά – ἀγγέλους – και θα πρέπει, κατὰ συνέπεια, να περιέχει κάτι το θαυμαστό. Τέτοιες θαυμαστές αγγελίες στην Ιερή Ιστορία, στην ιστορία των σχέσεων του Θεοῦ με τους ἀνθρώπους, ἔχουν δοθεῖ πολλές, τόσο στην Παλαιά Οικονομία – στην Παλαιά Διαθήκη – ὅσο και στην Καινή. Θα μπορούσε να δείξει κανείς την αγγελία του Θεοῦ πρὸς τον Ἀβραάμ, ὅταν του ἀνήγγειλε το εκπληκτικό γεγονός ὅτι ἡ Σάρρα, ἡ γυναίκα του, θα γεννῶσε γιὸ στα ἐνενήντα της, ἐνὼ αὐτὸς ἦταν ἑκατὸ (Γένεση 17/19). Ἀκόμη στον Μωυσή, ὅταν τον κάλεσε ἀπὸ τὴ φλεγόμενη και μὴ κατακαίσιμη βλάστηση για να γίνει ὁ ἐλευθερωτὴς του λαοῦ του (Ἔξοδος 2/2), ἢ ἡ ἄλλη στον Ιησὺ του Ναυὴ ὅταν του ἀνήγγειλε τὴν πώση τῆς κατοχυρωμένης με ἀπάρτα φρούρια Ιεριχούς (Ἰησοῦς του Ναυὴ 5/13) ἢ αὐτὴ πρὸς τον Ζαχαρία, τον πατέρα του Προδρόμου για τὴ γέννηση ἀπὸ τὴ στείρα και πλικιωμένη Ἐλισάβετ, του γιου του, του Ἰωάννη Βαπτιστή, ἢ ἀκόμα στη Μαριάμ για τὴ θαυμαστὴ σύλληψη και γέννηση του Ἰησοῦ, ἐνὼ αὐτὴ ἦταν παρθένα, ἢ στον Ρωμαῖο ἑκατόνταρχο Κορνήλιο για να καλέσει τον Πέτρο, τον ψαρά τῆς Γεννησαρέτ να του φανερώσει τὸ μῆνυμα τῆς σωτηρίας και τὸσες ἄλλες.

Ὅμως, ἡ αγγελία τούτη, υλοποιεῖ στα μάτια τῆς ανθρωπότητας, τὸ μυστικό και ἀνώτερο ἀπὸ κάθε ἀντίληψη και γνώση, σχέδιο του Θεοῦ για τον ἀνθρώπο, το οποίο, ὁ Θεός, ἀκροθιγῶς εἶχε προαναγγεῖλει στους παλιούς καιρούς, ὅπως τότε, που ἀπὸ τὴ εἰρήνη τῆς Δημιουργοῦ Θεῖας Τριάδος, ἀκούστηκε το υπέροχο: «Ἄς κάμωμεν ἄνθρωπον κατ' εἰκόνα ἡμῶν, καθ' ὁμοίωσιν ἡμῶν», (Γένεση 1/26).

Ἐδῶ, ἀναγγέλλεται στις μυροφόρες, και μέσα ἀπὸ τὸ πρόσωπο αὐτῶν και σε

μας, σε ὅλους τους αἰῶνες, ἡ ἀνάσταση του Νέου Γενάρχη τῆς ανθρωπότητας, του νέου και ἔσχατου Ἀδάμ, ἀφοῦ δεν ἀναμένεται ἄλλος, του Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ἀλλά, ἴσως πει κάποιος, και τι σπουδαῖο περιέχεται στην αγγελία αὐτὴ ὥστε να εἶναι εκπληκτικότερη τῶν ἄλλων; Μπορεῖ ἡ ἀνάσταση ἀπὸ τους νεκρούς, να εἶναι καθεαυτὴ γεγονός θαυμαστό, υπερβατικό, υπερανθρώπινο, που ἔκαμε και τους φιλόσοφους τῆς ἀρχαίας Ἀθῆνας, Ἐπικούρειους και Στωικούς, που ἀκούσαν ἀπὸ τον ἀπ. Παῦλο, να κλευσουν και ἄλλοι ἀπ' αὐτούς να πουν με ὀλοφάνερη εἰρωνεία: «ἀκουσόμεθα σου περὶ τούτου και πάλιν».

Ἀναστάσεις ἀπὸ τους νεκρούς, στην Ιερή Ιστορία, ἀναφέρονται και ἄλλες, και μάλιστα πρὶν ἀπὸ αὐτὴ του Χριστοῦ. Εἶναι αὐτὴ που ἔκαμε ὁ Ἡλίας, ὁ Θεοβίτης, ἀνασταίνοντας τὸ παιδί τῆς χήρας, στα Σαρεπτά τῆς Σιδῶνας (Α' Βασιλέων 17/22). Αὐτὴ που ἔκαμε ὁ Ἐλισσαί, ἀνασταίνοντας τὸ παιδί τῆς Σουναμίτιδας (Β' Βασιλέων 4/35). Αὐτὴ που ἔκαμε ὁ Ἰησοῦς, ἀνασταίνοντας τον Λάζαρο (Ἰωάννης 11/1), τον γιὸ τῆς χήρας τῆς Ναΐν (Λουκ. 7/11) ἢ τὴν κόρη του Ἰαίρου (Μαρκ. 5/22) και μετὰ τὴν ἀνάσταση του Χριστοῦ, τῆς Δορκάδας που τὴν ἀνέστησε ὁ Πέτρος (Πράξ. 9/36) και ἄλλες.

Ὅμως ἡ ἀνάσταση του Χριστοῦ διαφέρει ἀπὸ ὅλες αὐτές. Οἱ νεκροὶ αὐτῶν τῶν ἀναστάσεων ἐπανήλθαν στη φθορά και στον θάνατο. Δεν ἦσαν οἱ ἀναστάσεις αὐτές πρὸς ἐπάνοδοσιν ἐν τῇ ζωῇ τούτῃ που τὴν πλῆττει ἡ φθορά και ὁ θάνατος, ὡπου τελικὰ αὐτοὶ που ἀναστήθηκαν ἀκολούθησαν «τὴν ὁδὸν πάσης τῆς γῆς», δηλαδή πέθαναν. Ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ὁμως, ἀναστήθηκε για να μὴ πεθάνει ποτέ.

Γράφει ὁ ἀπ. Παῦλος στην πρὸς Ρωμαίους 6/9,10: «Γινώσκοντες ὅτι ὁ Χριστός ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν, δεν ἀποθνήσκει πλέον, θάνατος αὐτὸν δεν κυριεύει πλέον. Διότι καθ' ὃ ἀπέθανεν, ἀπέθανεν ἀπαξ διὰ τὴν ἁμαρτίαν, ἀλλά καθ' ὃ ζῆ, ζῆ ἐν τῷ Θεῷ». Και πάλι, στην Συναγωγή τῆς Ἀντιόχειας τῆς Πισιδίας, θα διακηρύξει ὅτι ὁ Θεός «ἀνέστησεν τον Ἰησοῦν ἐκ νεκρῶν μὴ μέλλοντα πλέον να υποστρέψῃ ἐν τῇ διαφθορᾷ», (Πράξ. 14/34). Ἡ ἀνάσταση αὐτὴ εἶναι εἰσοδος στην ἀληθινὴ ζωὴ, που εἶναι ἀπαλλαγμένη ἀπὸ τὸ ἀρνητικὸ στοιχεῖο τῆς φθορᾶς και του θανάτου.

Ὁ ἀπ. Πέτρος, στην ομιλία του τὴν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς, θα τονίσει, ὅτι ὁ Θεός και ἀνέστησε τον Ἰησοῦ και τον ἀνύψωσε και τον ἔκαμε Κύριον και Χριστόν, (Πράξ. κεφ.2), και στην Α' ἐπιστολὴ του (3/23) γράφει ὁ Χριστός ἀναστημένος εἶναι «ἐν δεξιᾷ του Θεοῦ, πορευθεῖς ἐν τῷ Ουρανῶν ἐν τῷ ὁποίῳ ὑπετάχθησαν ἄγγελοι και ἐξουσίαι και δυνάμεις».

Αὐτὴ ἡ ἀνάσταση δεν εἶναι μόνον εἰσοδος στην ἀληθινὴ ζωὴ, ἀλλά και πηγὴ ἐκπόρευσης ζωῆς. Αὐτὸ τὸ νόημα ἔχουν οἱ λόγοι του ἀπ. Παύλου στην Α' Κορινθ. 15/48, για τον ἀναστάντα Χριστόν, ὅτι εἶναι «Πνεῦμα ζωοποιούν» και του Ἰδιοῦ του Ἰησοῦ πρὸς τον ἐξόριστο τῆς Πάτρου, τον Ἰωάννη: «Εἶμαι ὁ ζῶν, και ἐγενόμην νεκρός και ἰδοὺ ζῶν ἐμὶ ἐν τῷ αἰῶνι τῶν αἰῶνων», (Ἀποκ. 1/17).

Ὁ ἐκφράσεις αὐτές εἶναι περισσότερο ἀπὸ τὸ «βρίσκομαι ἐν τῇ ζωῇ». Εἶναι Αὐτὸς πηγὴ ζωῆς. Χορηγὸς ζωῆς. Με τον ἀναστημένο Χριστό, ὁ Θεός παρουσιάζει ἕνα ἐντελὸς νέο και ἀγνωστὸ εἶδος, τον «πρωτότοκο τῶν νεκρῶν», τὴν «ἀρχὴ τῆς κτίσεως του Θεοῦ», - τῆς νέας κτίσεως τῶν ἀναστημένων - τὴν «ἀπαρχὴ τῶν κεκοιμημένων», διάφορο ἀπὸ τον «κοϊκό», τον χωμάτινο Ἀδάμ, διάφορο και ἀπὸ τους ἀγγέλους, «...τοσοῦτον ἀνώτερος τῶν ἀγγέλων γενόμενος, ὅσον ἐξοχώτερος ὑπὲρ αὐτούς ὄνομα ἐκκληρονόμησε», (Ἔβρ. 1/4). Εἶναι υἱός, «Υἱός μου εἶσαι ἐσὺ, ἐγὼ σήμερον – με τὴν ἀνάστασή Του ἀπὸ τους νεκρούς – σε ἐγέννησα», (εδ. 5), στον Ὅποιον ὑποτάσσει τὴ μελλοντικὴ οἰκουμένη. «Και ἀς προσκυνήσωσιν ἐν αὐτῷ πάντες οἱ ἄγγελοι του Θεοῦ», (εδ. 6).

Αὐτός, λοιπόν, ὁ ἔσχατος Γενάρχης εἶναι κεφαλὴ τῆς νέας ανθρωπότητας και τῶν νεκρῶν που θα γευτοῦν «ἀνάσταση ζωῆς», και τῶν μὴ νεκρῶν που «θάνατο δεν θα θεωρήσουν στον αἰῶνα». Θα ἀλλαγῶν στην παρουσία Του, «ἐν ῥιπῇ οφθαλμοῦ», «θα ἀρπαγῶν ἐν νεφέλαις», για να εἶναι πάντοτε «σὺν Κυρίῳ».

Πραγματικὰ ἐνδοξὸ σχέδιο Θεοῦ, εκπληκτικὴ αγγελία που καλεῖ ὅλους, πιστεύοντάς τὴν, να γιορτάσουμε ἀληθινὴ Πασχαλιὰ ἐν Χριστῷ, τὸ πέρασμα ἀπὸ τον θάνατο ἐν τῇ Ζωῇ.

Θάνας Καρμπόνης

«Η υποταγή είναι καλύτερη από τη θυσία»

(Α' Σαμουήλ 15)

Ο λαός Ισραήλ ζητάει έναν βασιλιά. Δεν τους αρέσει η αβεβαιότητα. Θέλουν να βλέπουν ποιος τους διοικεί, να πηγαίνει πρώτος στη μάχη, να λύνει τις υποθέσεις τους όπως είχαν τα άλλα έθνη. Ήθελαν κάποιον να τους διατάζει, να τους εξουσιάζει. Δεν ήθελαν να είναι ο Κύριος βασιλιάς τους. Γιατί; Γιατί δεν ήθελαν να ακούνε τη φωνή Του. Είχαν εγκαταλείψει τον Κύριο. Και ήθελαν έναν άνθρωπο αντί του Κυρίου να τους εξουσιάζει.

Μήπως και εμείς σήμερα ενεργούμε σύμφωνα με αυτά που πιστεύουμε και έχουν καθιερωθεί στο μυαλό μας χωρίς να είμαστε ευαίσθητοι στη φωνή Του, χωρίς να θέλουμε να υποταχθούμε σε Εκείνον; Άκαμπτοι, ανάλλαχτοι, χωρίς να αφήνουμε το Πνεύμα του Θεού να μας διοικεί, να μας αλλάζει, να μας μεταμορφώνει;

Το να υπακούμε σε κανόνες είναι κάτι ανθρώπινο. Πολλοί άνθρωποι υπακούνε πιστά σε όλη τους τη ζωή σε κανόνες: «Κάνε αυτό, μην κάνεις εκείνο».

Το να υποταχθούμε ολοκληρωτικά σε Εκείνον χωρίς όρους και να είναι Εκείνος ο Κύριος της καρδιάς μας, είναι κάτι το Θεϊκό. Είναι το θαύμα της λύτρωσης.

Ο Σαμουήλ μετά την οδηγία του Θεού χρίζει τον Σαούλ, έναν άνθρωπο καθόλου τυχαίο. Ας απαριθμήσουμε τα ξεχωριστά χαρακτηριστικά που διέθετε:

(α) Ένας «νέος εκλεκτός και ωραίος» που «δεν υπήρχε ωραιότερος άνθρωπος απ' αυτόν».

(β) Ένας άνθρωπος υπάκουος στον πατέρα του όταν του ζήτησε να πάει να ψάξει και να βρει τα θηλυκά γαϊδούρια που χάθηκαν. Πρόθυμος να τα αναζητήσει όπου

χρηαστεί σε πέντε διαφορετικούς τόπους για τρεις ολόκληρες ημέρες.

(γ) Ένας άνθρωπος ευαίσθητος αφού στο τέλος των τριών ημερών σκέφτεται τον πατέρα του που θα έχει αρχίσει να ανησυχεί για αυτόν.

(δ) Ένας άνθρωπος που έχει δίπλα του έναν δούλο πιστό για να τον συμβουλεύει και ακούει τη συμβουλή του χωρίς να νομίζει πως τα ξέρει όλα.

(ε) Ένας άνθρωπος ευγενικός, που δεν μπορεί να επισκεφτεί τον προφήτη του Θεού αν δεν έχει ένα δώρο να του προσφέρει.

(στ) Ένας άνθρωπος ταπεινός αφού μόλις ο Σαμουήλ τον ρωτάει: «και σε ποιον είναι ολόκληρη η επιθυμία του Ισραήλ; Δεν είναι σε σένα και σε ολόκληρο τον οίκο του πατέρα σου;», εκείνος αποκρίνεται: «Δεν είμαι εγώ Βενιαμίτης, από τη μικρότερη φυλή του Ισραήλ; Και η οικογένειά μου η πιο μικρή από όλες τις οικογένειες της φυλής μου; Γιατί λοιπόν μιλάς έτσι σε μένα;»

(ζ) Ένας άνθρωπος με έλεος, αφού όταν κάποιος τον καταφρόνησαν, όταν τον έχρισε ο Σαμουήλ βασιλιά και δεν του πρόσφεραν δώρα, έκανε τον κουφό. Και όταν ο Σαούλ ελευθέρωσε τον λαό από το χέρι των Αμμωνιτών όλοι φώναξαν: «Ποιοι είναι εκείνοι που είπαν: Ο Σαούλ θα βασιλεύσει σε μάς; Παραδώστε τους άνδρες για να τους θανατώσουμε», ο Σαούλ δεν τους άφησε λέγοντας: «Αυτήν την ημέρα δεν θα θανατωθεί κανένας επειδή σήμερα ο Κύριος έκανε σωτηρία στον Ισραήλ».

(η) Τέλος, είχε έναν υποδειγματικό γιο, θαρραλέο και πιστό, τον Ιωνάθαν. Όταν οι Φιλιισταίοι συγκεντρώθηκαν για να πολεμήσουν τον Ισραήλ, είχαν 30.000

άμαξες, 6.000 ιππείς και λαό σαν την άμμο της θάλασσας. Όλος ο Ισραήλ βρισκόταν σε αμηχανία, μικροψυχούσε και κρυβόταν σε σπήλαια, σε πυκνόφυτα, σε βράχους και σε λάκκους. Ο Σαούλ είχε μόνο 600 άνδρες και μάλιστα αυτοί δεν είχαν ούτε μαχαίρι, ούτε λόγχη. Ο Ιωνάθαν μαζί με τον δούλο του πλησιάζουν μόνοι τους τη φρουρά των Φιλιισταίων: «ίσως ο Κύριος ενεργήσει για χάρη μας επειδή δεν υπάρχει στον Κύριο εμπόδιο, να σώσει με λίγα ή με πολλά», και λυτρώνει όλο τον λαό από το χέρι των εχθρών τους.

Ο Σαούλ διέθετε όλο το πακέτο των αρετών. Ανθρωπίνως, ήταν ένας τέλειος βασιλιάς που άξιζε τον θαυμασμό και την υπακοή όλου του λαού. Όλα αυτά όμως τα γνωρίσματα, που είναι και για μας σήμερα τέλεια και ζηλευτά, δεν αρκούσαν. Δεν αρκούσαν τα καλά χαρακτηριστικά, η καλή γνώμη των άλλων, τα καλά παιδιά που έχουμε. Γιατί όλα αυτά είναι ανθρώπινα. Αυτό που χρειαζόμαστε είναι να κατοικήσει ο ίδιος ο Κύριος μέσα μας. Σε όλη μας την καρδιά. Να είναι ο μόνος Κύριος (Εφεσίους 3/14-19).

Όταν χρειάστηκε να περιμένει ο Σαούλ, δεν περίμενε. Όταν χρειάστηκε να υπακούσει, υπάκουσε σε όλα εκτός από μία μικρή λεπτομέρεια. Όταν ήρθε ο έλεγχος και η κρίση του Θεού, δεν ταπεινώθηκε αλλά δικαιολόγησε το εαυτό του. Η συγνώμη που ζήτησε ήταν ψεύτικη. Τον ένοιαζε τι θα πει ο λαός, και όχι ο Κύριος.

Δεν έκανε κάποια φοβερή αμαρτία όπως έκανε ο Δαβίδ. Έκανε ένα ασήμαντο πταίσμα. Κάτι που κάνουμε συχνά όλοι μας. Δεν έβλαψε κανέναν. Στο δικαστήριο θα αθωνόταν παμπηφεί. Στα μάτια όμως του Κυρίου;

«10 Τότε, έγινε λόγος τού Κυρίου στον Σαμουήλ, λέγοντας: 11 Μεταμελήθηκα που έκανα τον Σαούλ βασιλιά: επειδή, στράφηκε από πίσω μου, και δεν εκτέλεσε τα λόγια μου. Κι αυτό λύπησε τον Σαμουήλ, και βόησε στον Κύριο ολόκληρη τη νύχτα.»

Δεν υποτάχθηκε, δεν υπάκουσε, δεν πείσθηκε, δεν παραιτήθηκε από το πείσμα του.

Αντίθετα ο Δαβίδ μετάνιωσε πραγματικά. Ομολόγησε την αμαρτία του μπροστά σε όλους. Είχε Κύριο!

Για να μπορέσει να συμβεί αυτό θα πρέπει 1) να του δώσουμε όλη μας την καρδιά. Την καρδιά μας που είναι βρώμικη και κακή: Γέν.6/5: «Και ο Κύριος είδε ότι η κακία τού ανθρώπου πληθυνόταν επάνω στη γη, και όλοι οι σκοποί των διαλογισμών της καρδιάς του [ήσαν] μόνον

κακία όλες τις ημέρες.» Που είναι σάπια και άρρωστη, εξαντλημένη από τη λύπη: Ησ.1/5: «Ολόκληρο το κεφάλι [είναι] άρρωστο (πονώει), και όλη η καρδιά κεκαυνωμένη (εξαντλημένη από τη λύπη)· 6 από το πέλημα τού ποδιού μέχρι το κεφάλι δεν υπάρχει σ' αυτόν ακεραιότητα, αλλά τραύματα, και μελανιές, και σάπια έλκη· δεν πιέστηκαν ούτε δέθηκαν ούτε μαλακώθηκαν με αλοιφή»

2) Για να μας δώσει τη δική Του καρδιά, καθώς είναι πρᾶος και ταπεινός. Ματθ.11/28-30: «Ελάτε σε μένα όλοι όσοι κοπιάζετε και είστε φορτωμένοι, και εγώ θα σας αναπαύσω. 29 Σηκώστε επάνω σας τον ζυγό μου, και μάθετε από μένα· επειδή, είμαι πρᾶος και ταπεινός στην καρδιά· και θα βρείτε ανάπαυση μέσα στις ψυχές σας. 30 Επειδή, ο

ζυγός μου είναι καλός, και το φορτίο μου ελαφρύ.»

Είναι ο καλός Ποιμένας που νοιάζεται και πονάει τα πρόβατά του. Που αφήνει τα 99 για να ψάξει να βρει το ένα που έχει χαθεί. Που βάζει την ψυχή του για χάρη των προβάτων. Αυτός που μας υπερασπίζεται, που εκδικάζει τη δίκη μας, που γνωρίζει τις ανάγκες μας, που θλίβεται σε όλες τις θλίψεις μας: Ησ.63/9: «Σε όλες τις θλίψεις τους θλιβόταν, και ο άγγελος της παρουσίας του τούς έσωσε· στην αγάπη του και στην ευσπλαχνία του αυτός τούς λύτρωσε· και τους σήκωσε, και τους βάσταξε, όλες τις ημέρες τού αιώνα.»

Δεν αξίζει να έχουμε έναν τέτοιο Κύριο καθημερινά στη ζωή μας;

Γιάννης Πασπαλλής

Σπουδή στην αγάπη Σου

Ήταν η θέση μου,
το κράζω Κύριε,
ήταν η θέση μου, στο λέω ακόμα,
το κράζω δυνατά με την καρδιά,
το λέει το στόμα.

Κάθε φορά που Σ' αντικρύζω
στον Σταυρό,
με το πικρό,
των χλευασμών στεφάνι,
νοιώθω της θλίψης Σου το ξέσπασμα,
για των ψυχών την πλάνη.

Ω! λίμνες των δακρύων
στις παρειές
αιμάτινε ιδρώτα,
που σταλάζεις...
Νά 'μαι το πρόβατο το άστατο
και Σου να με φωνάζεις!

Μονάχος πάνω στον Σταυρό
στη σκοτεινή
κοιλιάδα του θανάτου,
με την καρδιά θλιμμένη,
να γίνεται θυσία η αγάπη Σου
και να με περιμένει.

Πέφτω στα πόδια σου
και σε κοιτώ,
μπρος στη δική Σου
την αγάπη,
καλάμι λυγισμένο είμαι 'γω
π' ορμάει το δρολάπι.

Όμως μια μικρή,
πολύτιμη ψυχή,
που κέρδισες,
με τόσο αίμα,
στα πόδια τα δικά Σου την απόθεσα
και στο δικό Σου βλέμμα.

P. Σ.

Νέα δοξολογίας και πνευματικής χαράς απ' την Πτολεμαΐδα

Ματθ. 8/11-12 και Πράξ.
13/46-48

Στις 10 Νοεμβρίου 2019, ημέρα Κυριακή και στον χώρο της Ελεύθερης Ευαγγελικής Εκκλησίας Πτολεμαΐδας πραγματοποιήθηκε η βάπτισμα τεσσάρων χριστιανών Ρομά, μέσα σε κλίμα πνευματικής κατάνυξης και ευλογίας. Καθώς οι ίδιοι έκριναν, πίστεψαν -μετάνιωσαν -αναγεννήθηκαν και ζήτησαν να ολοκληρώσουν τη σχέση τους με τον Κύριο εντασσόμενοι στο σώμα Του της τοπικής εκκλησίας.

Ήταν πριν 5 χρόνια όταν μια Πέμπτη απόγευμα ο Θανάσης βρήκε την πόρτα της εκκλησίας ανοιχτή τυχαία λόγω καθαρισμού της, και ζήτησε ναρθεί – όπως είπε τότε – στην δικιά μας «θρησκεία». Έτσι και έγινε. (Φυσικά ο Θανάσης δεν προσήλθε σε κάποια νέα θρησκεία, αλλά πίστεψε στο πρόσωπο και στο έργο του Ιησού Χριστού). Ο ίδιος έφερε την οικογένειά του και άλλους δυο συγγενείς με τις οικογένειές τους.

Ο αγώνας ευαγγελισμού τους υπήρξε μακρύς και επίπονος. Σε ένα ιδιαίτερα άσχημο και εχθρικό περιβάλλον. Δόθηκαν πολλές μάχες με τη δύναμη του

Πνεύματος του Κυρίου. Γόνата προσευχής-υπηρεσίας-αφιέρωσης. Ο Ίδιος χρησιμοποιεί πρόσωπα-μεθόδους-περιστάσεις για να ελκύσει δεκτικές καρδιές ανεξαρτήτως γλώσσας φυλής-έθνους-χρώματος, ψυχές έτοιμες για σωτηρία. Επειδή δεν βλέπει σε πρόσωπα ανθρώπων αλλά σε καρδιές έτοιμες να ανταποκριθούν στο κάλεσμά Του (Ιερ. 17/10).

Ενώπιον Θεού, μαρτύρων αδελφών, συγγενών και φίλων δυο παντρεμένα ζευγάρια. Ο Θανάσης και η Ειρήνη, ο Γιάννης και η Ευδοκία κατά το Ματθ. 28/19: «Πορευθέντες λοιπόν μαθητεύσατε πάντα τα έθνη, βαπτίζοντες αυτούς εις το όνομα του Πατρός και του Υιού και του

Αγίου Πνεύματος», έθαψαν τον παλιό τους εαυτό στο νερό. Ορατή εκδήλωση και μαρτυρία περί αγαθής συνείδησης προς τον Θεό διά της θυσίας του Χριστού και της εντολής Του κατά το Α΄ Πέτρ. 3/21: «Του οποίου αντίτυπον ον το βάπτισμα, σώζει και ημάς την σήμερα, ουκί αποβολή της ακαθαρσίας της σαρκός, αλλά μαρτυρία της αγαθής συνειδήσεως εις Θεόν, δια της αναστάσεως του Ιησού Χριστού». Για να αναδυθούν από αυτά σε μια νέα πορεία και ζωή μετά του Χριστού.

Ήταν μια ατμόσφαιρα και εμπειρία πνευματική για μικρούς και μεγάλους. Γεύτηκαν ευαγγελιστικό μήνυμα και κάλεσμα σωτηρίας. Ψάλλοντας και άδοντας ευφραινόμενοι όλοι εν Κυρίω.

Προσευχόμαστε ο Θεός να διαφυλάξει τους νέους αδελφούς μας από κάθε εχθρό και από όσους ενδεχομένως στραφούν εναντίον τους. Να μην φθονήσουν αντιλέγοντας και κακολογώντας τους για την απόφαση να πεθάνουν, ζώντας για τον Κύριο. Εμείς τους παραδίδουμε και τους αφιερώνουμε στην Χάρη του Κυρίου μας. ΑΜΗΝ.

Για την εκκλησία
της Πτολεμαΐδας,
Παναγιώτης Βαϊκούσης

ΝΟΜΟΣ ΚΑΙ ΧΑΡΙΣ

Ο κατά σάρκα Ισραήλ, αν και δούλος μέσα στην Αίγυπτο, εντούτοις ως λαός, ζούσε ξεχωρισμένος στην περιοχή «Γεσέν» καθώς διαβάζουμε: «και θέλεις είσθαι πλησίον μου εσύ, και οι υιοί σου [...] και θέλω σε εκτρέφει εκεί», (Γεν. 45/10,11).

Αντίθετα, ο κατά πνεύμα Ισραήλ, βρίσκεται μεν διασκορπισμένος μέσα στη μεγάλη πνευματική «Αίγυπτο», όμως έξω από αυτήν, στην συμβολική «έρημο», ακολουθώντας «Το Αρνίο, όπου αν υπάγει...», (Αποκ. 14/4).

Ο λαός αυτός, δεν έχει και δεν επιθυμεί κληρονομιά πάνω σ' αυτή τη γη· δεν έχει κοινωνία με τα ήθη και έθιμα αυτού του μάταιου κόσμου. ΜΟΝΟ ΤΟΝ ΔΙΕΡΧΕΤΑΙ, ως ξένος και πάροικος, υπακούοντας στη θεία εντολή: «...εξέλθετε εκ μέσου αυτών, και αποχωρίσθητε...», (Β' Κορ. 6/17).

Για τον λαό αυτό ο δρόμος είναι ελεύθερος· δεν χρειάζεται να αποστείλει όπως ο Μωυσής πρέσβεις εις τον βασιλέα Εδώμ, παρακαλώντας τον να τους επιτρέψει να περάσουν μέσα από τη γη του, και να πάρουν τη σκληρή και τόσο βάρβαρη απάντηση: «δεν θέλετε περάσει διά της γης μου [...] Ει δε μη, θέλω εξέλθει εν μα-

χαίρα, εις συνάντησή σου...», (Αριθμ. 20/14-18).

Για τον πνευματικό Ισραήλ, ο ζωντανός και ελεύθερος δρόμος είναι ο Ιησούς Χριστός, που οδηγεί τον λαό Του, προς την ουράνια Χαναάν, τον επιθυμητό λιμένα της Ειρήνης, της χαράς, της ανάπαυσης.

Ο Νόμος απωθεί· το Ευαγγέλιο ελκύει!

Καθώς η μητέρα απλώνει με πολύ αγάπη και αγωνία τα χέρια στο μικρό της, καλώντας το: «Έλα», έτσι και ο Ιησούς Χριστός απλώνει τις παλάμες με τα σημάδια από τα καρφιά στον σταυρό του μαρτυρίου, καλώντας: «Ελάτε σε εμένα...Εγώ είμαι ο δρόμος... Εγώ είμαι η αλήθεια, Εγώ είμαι η ζωή», (Ματθ. 11/28-30).

Ω ψυχή μου, σήκω· μη φοβάσαι, σε προσκαλεί Εκείνος, που σε έχει εξαγοράσει από: την κατάρτα του νόμου, γενόμενος Αυτός κατάρα, (Γαλ. 3/13).

Σήκω, ξεκρέμασε από τις «Ιτιές της Βαβυλώνας» την κιθάρα της καρδιάς σου· δεν είσαι

πια κάτω από τον Νόμο· δεν είσαι αιχμάλωτη! Είσαι ελεύθερη, εξαγορασμένη με το πολύτιμο αίμα Του Ιησού Χριστού...

Ψάλλε, λοιπόν τώρα με κάθε λυτρωμένο συνοδοιπόρο της εν Χριστώ χάριτος τη νέα ωδή, με την επιθυμία, όπως ο Άγιος Θεός μέσα στην απέραντη Χάρη Του, προσθέτει και καινούργιες στροφές χαράς, νίκης, ομορφιάς στη νέα εν Χριστώ ζωή σου!

Καθώς προτρέπει ο απόστολος Πέτρος στην Β' επιστολή 1/5-11: «...προσθέσατε εις την πίστιν σας την αρετήν, εις δε την αρετήν την γνώσιν [...] επιμελήθητε περισσότερο να κάμψτε βέβαιαν την κλήσιν και την εκλογήν σας [...] Διότι ούτω θέλει σας δοθή πλουσίως η είσοδος εις την αιώνιον βασιλείαν του Κυρίου ημών και Σωτήρος Ιησού Χριστού»

Μαρία Κότσανη,
Πάτρα.

Τον αγώνα τον καλό αγωνίστηκαν, τον Χωρίς τον Γιώργο Μπούσιο

Αγαπητοί μας συνεργάτες, παιδιά και φίλοι της κατασκήνωσης του Σούνιου.

Με λύπη στην καρδιά αλλά και με ευγνωμοσύνη στον Κύριο

του έργου των παιδικών κατασκηνώσεων μας στο Σούνιο, σας πληροφορούμε για την αναχώρηση του αδ. Γιώργου Μπούσιου για τον ουρανό.

Με λύπη, γιατί ένας ακόμη εργάτης του Ευαγγελίου και αγωνιστής για πολλά χρόνια στον χώρο της κατασκήνωσης, έφυγε από κοντά μας μετά από μακροχρόνια αρρώστια. Αλλά και με ευγνωμοσύνη στον Κύριο, γιατί εξοπλίζει πιστούς ανθρώπους με ικανότητα και ζήλο, στελέχη Του για να Τον υπηρετήσουν.

Καλό είναι να γνωρίζουμε, έστω και σύντομα, την ιστορία των πρωτεργατών αυτού του ευλογημένου έργου των Εκκλησιών μας, που στοχεύει τη σωτηρία ψυχών και την οικοδομή, με την έκθεση της θαυμαστής ζωής του Ιησού Χριστού.

Το 1942 δημιουργήθηκαν οι κατασκηνώσεις των Ελευθέρων Ευαγγελικών Εκκλησιών με πρωτεργάτες την Ελένη Ρημάκη (Ράξα) και τον Θάνο Καρμπόνη. Αργότερα με τη βοήθεια του Κυριάκου Υφαντίδη αποκτήθηκε και εξοπλίστηκε αυτό που όλοι ξέρουμε σήμερα σαν «Σούνιο» στην αρχική μορφή του. Και οι δύο πρωτεργάτες Θάνος Καρμπόνης και Ελένη Ρημάκη, όπως και ο Κυριάκος Υφαντίδης είναι πλέον στην παρουσία του Κυρίου τους, που αγάπησαν και υπηρέτησαν με όλη τους την καρδιά.

Ο Μίμης Βόσσης συνυπηρέτησε τα επόμενα χρόνια μαζί τους. Επί των ημερών του, μετά από προσευχές και ενθάρρυνση του Κωνσταντίνου Μεταλληνού, πρωτεργάτη των Ελληνικών Ελευθέρων Ευαγγελικών Εκκλησιών, βρέθηκε το νερό στο Σού-

νιο. Τότε κτίσθηκε και ο υδατόπυργος, το αναρρωτήριο και οι ομαδικές τουαλέτες. Αναχώρησε και αυτός για τον Κύριο του.

Ο Γιώργος Μπούσιος υπήρξε παιδί της κατασκήνωσης. Μετά τις θεολογικές σπουδές του στη Γερμανία υπηρέτουσε την Εκκλησία της Πάτρας και ταυτόχρονα, μαζί με τη σύζυγό του Σοφία – και για κάποιο διάστημα μαζί με τους προηγούμενους υπεύθυνους – όλα τα καλοκαίρια του υπηρέτουσε στις παιδικές κατασκηνώσεις στο Σούνιο.

Ένας συνεχής αγώνας δρόμου μεταξύ Πάτρας και Σούνιου.

Το 1978 ανέλαβε με τη Σοφία του και την υπηρεσία του Ξενώνα «Χάρις» για τη φιλοξενία και τα προγράμματα των Ελλήνων, και κυρίως των Χριστιανικών γκρουπ από το εξωτερικό. Η υπηρεσία του αυτή, πέραν της Πνευματικής οικοδομής όλων όσων φιλοξενήθηκαν, στάθηκε και ο οικονομικός πνεύμονας τόσο της κατασκήνωσης όσο και πολλών έργων της Κοινωνίας των Εκκλησιών μας.

Λάτρευε τα παιδιά και τους είχε μεγάλη αδυναμία. Ήταν ο μοναδικός υπεύθυνος που δεν επέβαλε ποινές στα άτακτα παιδιά εκείνης της εποχής.

Μοναδικός στις παιδικές παρουσιάσεις κηρυγμάτων και ένας πολύ καλός δάσκαλος για παιδιά και για στελέχη. Η ζεστή δυνατή φωνή του ακόμα αντηχεί στο Σούνιο.

Το 1981 η Γ.Σ. των Ελευθέρων Ευαγγελικών Εκκλησιών ανέθεσε στον Γ. Μπούσιο και σε νεότερο συνεργάτη, την αναδιοργάνωση της κατασκήνωσης, η οποία παρουσίασε δυσλειτουργίες οργανωτικές και πνευματικές. Έτσι αναδιοργανώθηκε με την πολύτιμη πείρα του και τα τάλαντά του εκ θεμελίων το πνευματικό, παιδαγωγικό, ψυχαγωγικό και οικονομικό μέρος της κατασκήνωσης. Υπηρέτησε στο Σούνιο μέχρι το 1997 και αποχώρησε από το έργο του Σούνιου συνεχίζοντας την υπηρεσία του στην Πάτρα. Η αποχώρησή του τον στενοχώρησε πολύ.

Όμως το Σούνιο δεν το ξέχασε ποτέ. Δεν σταμάτησε ποτέ να ενδιαφέρεται για το έργο της κατασκήνωσης και να βοηθά προκαλώντας οικονομικές βοήθειες από την Γερμανία.

Μέσα στη γενική αδιαφορία για την κατάσταση της κατασκήνωσης στην περίοδο της οικονομικής κρίσης, ήταν ο πρώτος που φρόντισε να προμηθευθεί η κατασκήνωση τρόφιμα προερχόμενα από τη Γερμανία.

Επισκέφτηκε κάποιες φορές την κατασκήνωση, ξεναγήθηκε σε όλα τα έργα που είχαν επακολουθήσει, έμεινε και είδε την ανακαίνιση του Ξενώνα που είκοσι περίπου χρόνια υπηρέτησε με πολύ κόπο μαζί με τη σύζυγο του, και έκανε ξανά εκείνα τα αμίμητα παιδικά Κυριακάτικα κηρύγματα συνοδευόμενα με χημικά πειράματα που ποτέ δεν επαναλήφθηκαν μέχρι τώρα από κανένα.

Σε κάθε επικοινωνία με τους υπευθύνους της κατασκήνωσης, μέχρι την αναχώρησή του, αν και άρρωστος, χαϊρόταν να ακούει νέα και να ενθαρρύνει. Του άρεσε να λέει, «δόξα τω Θεώ η κατασκήνωση πάει καλά».

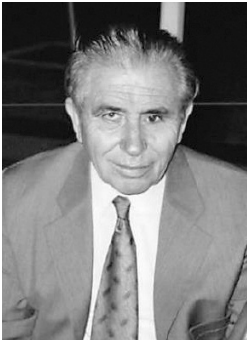
Αλλά μιλώντας για τον Γιώργο Μπούσιο και τους άλλους υπεύθυνους της κατασκήνωσης που αναχώρησαν για τον Κύριο, δεν ξεχνούμε και τις στρατιές πιστών νέων και μεγαλύτερων που υπηρέτησαν και υπηρετούν αυτό το έργο των Ελευθέρων Ευαγγελικών Εκκλησιών.

Όλοι υπήρξαν μέχρι και σήμερα άνθρωποι με αδυναμίες και ελαττώματα. Μαθήτευσαν όμως στα πόδια του Κυρίου μας Ιησού Χριστού. Αγάπησαν, χάρηκαν και ευλογήθηκαν. Παρά τις ανθρώπινες αδυναμίες χρησιμοποιήθηκαν σαν εργαλεία του Θεού. Μόνο στον Κύριο μας Ιησού Χριστό ανήκει η δόξα η τιμή και η λατρεία για την υπηρεσία του Γιώργου Μπούσιου και όλων όσων υπηρέτησαν και υπηρετούν για ό,τι πραγματοποιήθηκε στο έργο του «Σούνιου».

Η επιτροπή Κατασκήνωσης
Σούνιου.

δρόμο ετελείωσαν, την πίστη διετήρησαν

Ο Θανάσης Κωνσταντόπουλος και το αποτύπωμά του στην Αμαλιάδα

Γεννήθηκε στο Αγρίδι Γορτυνίας στις 9-9-1929 και ήταν το πρώτο από τα 4 παιδιά της οικογένειας. Σε ηλικία 12 χρονών έφυγε για τα Δουβέικα Ηλείας σαν

τουσπάνης, όπου και χάνει το ένα του μάτι, από παρατημένη χειροβομβίδα. Λόγω της φτώχειας η οικογένεια, με αρχηγό τον 15χρονο Θανάση, αποφασίζει να κατέβει στο χωριό Δάμιζα, που απείχε 15 χλμ από την Αμαλιάδα. Έμειναν σε μια καλύβα όλοι μαζί για χρόνια στη Δάμιζα.

Η στροφή του προς τον Θεό έγινε σε ηλικία 23 χρονών, λόγω μιας πνευμονίας που πέρασε. Τότε θυμήθηκε τα όσα είχε διαβάσει στην ΚΔ που του είχε φέρει ο αδελφός του ο Χρήστος από τη Λέρο. Μελετώντας την ΚΔ είδε ότι ο απόστολος Παύλος έγραφε τη φράση «κατ' οίκον εκκλησία», με συνέπεια να πάρει την απόφαση να μαζεύονται στο σπίτι και να διαβάζουν τον Λόγο του Θεού οικογενειακά.

Το 1964 ο Λάμπης Καρμπόνης (παιδίατρος) με ιατρείο τότε στην Αμαλιάδα, μαζί με τον Γ. Μπούσιο επισκέφτηκαν τον αδελφό Θανάση και τη γυναίκα του Ελένη και τους έκαναν πρόταση να κατέβουν στην Αμαλιάδα. Ο αδελφός Θανάσης θα άνοιγε την εκκλησία και μαζί με τη γυναίκα του θα εργαζόνταν και οι δυο για να τα βγάλουν πέρα. Αποδέχτηκαν την πρόταση και αποφάσισαν να κατέβουν στην Αμαλιάδα το Μάιο του 1965. Το Πάσχα του ίδιου έτους όμως, η σύζυγος του Θανάση, Ελένη, ξαφνικά πέθανε από ανακοπή καρδιάς. Έτσι έμεινε πλέον μόνος με τα 5 παιδιά και τους δύο γονείς. Μετά απ' αυτό εγκαταστάθηκε στην Αμαλιάδα και νοίκιασε το σπίτι όπου γινόταν η σύναξη της εκκλησίας.

Η οικογένεια αργότερα μετακόμισε στο

ιδιόκτητο κτίριο της εκκλησίας. Διάφοροι αδελφοί έρχονταν στην εκκλησία να δουν τους αδελφούς και να κηρύξουν τον Λόγο του Θεού. Έτσι μετά το 1968 ερχόταν ο αδ. Γ. Μπούσιος, ο αδ. Δημήτρης Γκίκας, ο αδ. Μήτσος Σοφιανόπουλος, ο οποίος έμεινε για αρκετό καιρό στο σπίτι του αδελφού Θανάση. Επίσης ο αδ. Τάσος Ντίνου από το Αίγιο, ο αδ. Κώστας Βάγγης από την Αθήνα και ο αδ. Σάκης Μακρής από την Καλαμάτα. Μέσα στην φτώχεια της εποχής εκείνης η πόρτα του σπιτιού του αδελφού ήταν πάντα ανοικτή για φιλοξενία αδελφών, με σκοπό την κοινωνία και την οικοδομή των λίγων πιστών της εκκλησίας.

Η ζωή όμως είχε απαιτήσεις, η οικογένεια χρειαζόταν χρήματα, και ο Θεός οδήγησε τον αδελφό να γίνει μικροπωλητής. Αρχικά πουλούσε μικροπράγματα και σιγά-σιγά το εμπόρευμα αύξανε. Υπήρχαν περιπτώσεις που οι προμηθευτές έκαναν λάθη σε βάρος του εαυτού τους. Έστελναν περισσότερα και χρέωναν λιγότερα. Ο αδ. Θανάσης πάντοτε τούς εξηγούσε το λάθος τους. Με τον τρόπο αυτό ο Θεός σύστηνε τον έντιμο χριστιανό αδελφό και τη μαρτυρία του.

Με ένα αυτοσχέδιο καρότσι περιφερόταν στην πόλη της Αμαλιάδας, όπου πουλούσε το εμπόρευμά του για να εξασφαλίσει τα αναγκαία για την οικογένεια, και ταυτόχρονα έδινε την μαρτυρία του για τον Ιησού Χριστό. Ήταν όμως ένας μικροπωλητής χωρίς άδεια και γι' αυτό τον λόγο διώχθηκε συχνά από την χωροφυλακή. Στη συνέχεια, με τη μεσολάβηση αδελφών, έλαβε την άδεια που του χρειαζόταν. Όμως ο περιπλανώμενος μικροπωλητής ευλογήθηκε από τον Θεό, με αποτέλεσμα το καρότσι να γίνει μαγαζάκι, το μαγαζάκι να γίνει μαγαζί και στο τέλος να μετεξελιχθεί σε ένα από τα μεγαλύτερα εμπορικά της πόλης.

Ο αδ. Θανάσης δεν έπαψε ποτέ να εργάζεται για τη διάδοση του Ευαγγελίου στην περιοχή. Κήρυττε στην εκκλησία, μοίραζε ημερολόγια, δημοσίευε άρθρα αδελφών στην τοπική εφημερίδα, έκανε

επισκέψεις όχι μόνο στην πόλη αλλά και στα γύρω χωριά, για να έχει επικοινωνία με ανθρώπους που ενδιαφέρονταν για τα πράγματα του Θεού.

Για 12 χρόνια μετά τον θάνατο της γυναίκας του ο αδ. Θανάσης έμεινε μόνος. Οι προκλήσεις αρκετές. Η αγιότητα και η καθαρότητά του όμως ήταν το πρώτιστο που τον απασχολούσε. Το έτος 1980 παντρεύτηκε στην Πάτρα την αδελφή Σωτηρούλα.

Έκτοτε άρχισαν να είναι ορατές οι ευλογίες του Θεού και σε εκκλησιαστικό επίπεδο. Η εκκλησία αύξανε καθώς ο Κύριος έστελνε νέες ψυχές, με αποτέλεσμα ο αδελφός Θανάσης να αναλάβει λειτουργός της εκκλησίας το 1985.

Στη συνέχεια το κτίριο έπρεπε να ανακαινιστεί για να καλύπτει τις ανάγκες της εκκλησίας. Το οικονομικό πρόβλημα ξεπεράστηκε με την πίστη του αδελφού Θανάση και των αδελφών ότι ο Θεός θα χάριζε τα αναγκαία, όπως και έγινε. Ταυτόχρονα ο Θεός εξασφάλισε στην εκκλησία και τον χώρο για την απρόσκοπτη τέλεση των συναξέων όσο ανακαινιζόταν το κτίριο.

Ο Θεός τον κάλεσε στην παρουσία του στις 17-1-2020, σε ηλικία 91 χρονών. Του έδωσε τη χαρά να δει τα παιδιά του στον Χριστό, και του χάρισε εγγόνια και δισέγγονα.

Ήταν ένας από τους πρωτεργάτες του έργου του Θεού στην πόλη της Αμαλιάδας. Ευχαριστούμε τον Θεό για τον αδελφό Θανάση και για όλη την οικογένειά του. Μας τον χάρισε να είναι ο ήσυχος, ο ταπεινός, ο γαλίνιος δάσκαλός μας. Ευχαριστούμε τον Θεό για το παράδειγμα του αδελφού μας. Ευχαριστούμε για την πολύτιμη συνεισφορά του στο έργο της εκκλησίας μας. Ευχαριστούμε τον Θεό γιατί μπορούσαμε 2 μήνες πριν αναχωρήσει για να είναι με τον Κύριο, να του πούμε το ευχαριστώ μας σε ειδική γιορτή που κάναμε τιμώντας τον και αναφερόμενοι στο όλο έργο του.

Για την εκκλησία της Αμαλιάδας
Παναγιώτης Πεπονάκης

Τον αγώνα τον καλό αγωνίστηκαν, τον δρόμο ετελείωσαν, την πίστη διετήρησαν

*Είναι ευλογία η φτώχεια της Γης όταν αυτή πλησιάζει τον Ουρανό.
(Για την Ειρήνη Τερζάκη)*

Στις 26 Νοεμβρίου 2019 έφυγε από ανάμεσα μας για να είναι κοντά στον Κύριο της η αγαπητή μας αδελφή Ειρήνη Γ. Τερζάκη. Γνώρισε τον Κύριο Ιησού Χριστό γύρω στα 30 της χρόνια, αντιμετωπίζοντας πολύ δύσκολα προβλήματα υγείας αλλά και δυσκολίες που προέρχονταν από το συγγενικό της περιβάλλον. Η αποκατάσταση της υγείας της κατ' ευθείαν από τον Κύριο Ιησού Χριστό ήταν τόσο τέλεια, δυναμική και ξεκάθαρη, με αποτέλεσμα να προκαλέσει ευχάριστη έκπληξη στο περιβάλλον της, με συγκρατημένο όμως τρόπο. Η ίδια υποσχέθηκε στον Λυτρωτή της να ομολογεί παντού και πάντα, σε κάθε ευκαιρία, αυτό που ο Ι. Χριστός έκανε στη ζωή της. Και το συγκεκριμένο δεν ήταν η απλή σωματική της θεραπεία, αλλά κάτι πολύ πιο σημαντικό και πολύτιμο. Ήταν η εκπληκτική της είσοδος στον υπέροχο αληθινό κόσμο του Ευαγγελίου του Χριστού. Οι γραμμές του Ευαγγελίου έγιναν γρίλιες πίσω από τις οποίες έβλεπε τον Σωτήρα της ολοζώντανο να διδάσκει, να σταυρώνεται, να ανασταίνεται, να υπόσχεται και να τηρεί τις υποσχέ-

σεις Του. Χωρίς καμιά θεολογική κατάρτιση αντιλήφθηκε, δέχτηκε, πίστεψε ειλικρινά και ανεπιφύλακτα το μέγα μυστήριο της Σταυρικής Θυσίας του Ιησού Χριστού που έγινε στον Γολγοθά και για τη δική της σωτηρία. Είχε βαθιά συναίσθηση της αμαρτωλότητάς της. Τόσο εκτυφλωτική ήταν η λάμψη της αναγέννησής της που δεν ήξερε από πού να αρχίσει και πού να τελειώσει. Συμμετείχε ενεργά σε χριστιανικές εκδηλώσεις. Λόγω δε και του έμφυτου χαρίσματός της στην υμνωδία, ήταν μια εξαιρετικά ευχάριστη νότα σε ανάλογες δραστηριότητες. Η ίδια ανακάλυπτε τρόπους πραγματοποίησης ποικίλων χριστιανικών εκδηλώσεων, όπως τα γνωστά «τσάγια κυριών» (Ευριπίδου 14), τσάγια σε αίθουσες μεγάλων και γνωστών ξενοδοχείων, τα εργαστήρια ραπτικής στην οδό Μενάνδρου κ.ά., προκειμένου να ελκυστούν, να οικοδομηθούν και να σωθούν αθάνατες πολύτιμες ψυχές. Συμμετείχε επίσης σε πνευματικές εκδηλώσεις σε αίθουσες, ξενοδοχεία, φυλακές, σπίτια, εκκλησίες μικρές ή μεγάλες, προς χάριν του Ευαγγελίου του Χριστού. «Τα πάντα στους πάντες

μη όντες άνομοι», συνήθιζε να λέει προκειμένου να σωθεί μια πολύτιμη ψυχή δια του αίματος του Χριστού. Την υπηρεσία της χαρακτήριζαν τόλμη και ενθουσιασμός. Ξεπερνούσε τις δοκιμασίες ατενίζοντας τον αρχηγό και τελειωτή της πίστης της. Σημειώνουμε επίσης ότι ο Κύριος της είχε δώσει το θαυμάσιο χάρισμα της παρηγορίας. Ήταν αδύνατο ο οποιοσδήποτε θλιμμένος να φύγει από δίπλα της χωρίς να έχει ανακουφιστεί. Ο Κύριος της χάρισε τις ευλογίες επιστροφών θανάτων ψυχών, τόσο στο συγγενικό όσο και στο οικογενειακό της περιβάλλον. Στα 91 της χρόνια και μέσα σε μικρό σχετικά χρονικό διάστημα έφυγε για την ουράνια πατρίδα, προς συνάντηση του Λυτρωτή της, πλήρης ημερών, διατηρώντας την πνευματική της διαύγεια και χωρίς επίπονες δοκιμασίες. Η παρηγορία του Κυρίου ας καλύπτει τις οικογένειες που ο Θεός δημιούργησε μέσω της αδελφής μας.

Αλέκος Δαδάος

Δημήτρης Βαλακίτσος

Γεννήθηκε στη Σμύρνη της Μικράς Ασίας. Τέκνο της προσφυγιάς, διασώθηκε μετακινούμενος προς τον Τσεσμέ και από εκεί στην Καβάλα. Στη συνέχεια εγκαταστάθηκε στη Νίκαια και απετέλεσε μέλος και πρεσβύτερο της τοπικής εκκλησίας.

Μια γλυκύτατη, σπάνια και πιστή προσωπικότητα, ένα πραγματικό πνευματικό στολίδι για την εκκλησία της Νίκαιας και το περιβάλλον του.

Ευχόμαστε την από Θεού στήριξη στην θυγατέρα του Ευαγγελία και τους συγγενείς του.

Άννα Τουτουτζάκη

Η αγαπητή αδελφή, μετά από παρατεταμένη ταλαιπωρία της υγείας της βρίσκεται στην παρουσία του Ιησού Χριστού. Πριν από χρόνια είχε προηγηθεί η αναχώρηση του γιού της Γιάννη σε ηλικία 11 χρονών, και του πιστού και αγαπητού συζύγου της Αρίσταρχου. Με χαρακτηριστικά την

απλότητα και αγάπη τίμησε τον Κύριο με τη ζωή της και τη μαρτυρία της.

Ευχόμαστε στα παιδιά της Καίτη, Γιάννη και Εύη, στα εγγόνια της και στους συγγενείς της, ο Θεός πάσης παρηγορίας να απαλύνει τη θλίψη τους με ουράνιο βάλαμο.

Ελ. ΒΗΜΑ

Ώρες Μάχης

Και όμως, είμαστε σε πόλεμο. Και ο πόλεμος αυτός έχει ξεκινήσει από πολύ παλιά. Από τον κήπο της Εδέμ. Και ήταν ο διάβολος που πάτησε πρώτος τη σκανδάλη και κατάφερε μια πολύ επιτυχημένη βολή. «Αλήθεια, σας είπε ο Θεός...». Με τις πρώτες αυτές λέξεις προς τους προπάτορές μας, ο διάβολος προσέβαλε την αξιοπιστία του Λόγου του Θεού. Και κέρδισε τις δυο αυτές δυστυχημένες ψυχές και μαζί τους και την πρώτη μάχη.

Ο Βασιλιάς μας απάντησε στη σατανική αυτή επίθεση με μια επίσημη και άμεση διακήρυξη πολέμου. «Και είπε Κύριος ο Θεός προς τον όφι: επειδή έκαμες τούτο, επικατάρατος να είσαι μεταξύ πάντων των κτηνών και πάντων των ζώων του αγρού. Επί της κοιλίας σου θέλεις περπατεί και χόμα θέλεις τρώγει πάσας τας ημέρας της ζωής σου. Και έχθρα θέλω στήσει αναμέσον σου και της γυναίκός και αναμέσον του σπέρματός σου και του σπέρματος αυτής. Αυτό θέλει σου συντρίψει την κεφαλή. Κι εσύ θέλεις κενθήσει εις αυτόν την πτέρναν» (Γεν. 3/14-16).

Ο πόλεμος αυτός μεταξύ του σπέρματος της γυναίκός και του σπέρματος του όφεος οριοθέτησε την ιστορία της ανθρωπότητας. Βέβαια, το τέλος του πολέμου είναι γνωστό. Το προανήγγειλε χιλιετίες πριν ο Πατέρας Θεός όταν είπε στον Υιό της αγάπης Του «κάθου εκ δεξιών μου εωσού θέσω τους εχθρούς σου υποπόδιον των ποδών Σου» (Ψαλμ.110/1). Μέχρι τότε θα είμαστε σε διαρκή πόλεμο. Όχι βέβαια με όπλα συμβατικά, κανόνια, ξιφν, μηχανικά αεροσκάφη. «Διότι αν και περιπατώμεν εν σαρκί τα όπλα του πολέμου ημών δεν είναι σαρκικά αλλά δυνατά συν Θεώ προς καθάρεισιν οχυρωμάτων. Επειδή καθαιρούμεν λογισμούς και παν ύψωμα επαιρόμενον εναντίον της γνώσεως του Θεού, και αιχμαλωτίζομεν παν νόημα εις την υπακοήν του Χριστού» (Β΄ Κορ. 10/3-5). Και επειδή ο αγώνας μας δεν διεξάγεται με αν-

θρώπινα, συμβατικά, σαρκικά όπλα, ο πονηρός καταβάλλει κάθε προσπάθεια να μας κάνει να πιστέψουμε ότι δεν υπάρχει πόλεμος.

Η ζωή, η διακονία του απ. Παύλου και κάθε γνήσιου μαθητή του Ιησού Χριστού, είναι μια συνεχής εκστρατεία. «Κακοπάθησον ως καλός στρατιώτης του Ιησού Χριστού» γράφει στον Τιμόθεο. Είμαστε σε πόλεμο! Και ο μεγάλος μας εχθρός είναι το βασίλειο του σκότους. Μαχόμαστε για την αλήθεια. Για τη διαφύλαξη της αλήθειας. Είμαστε σε έναν διαρκή πόλεμο. Κι ο πόλεμος, η μάχη μας, είναι εναντίον πνευματικών δυνάμεων.

Εφ.6:12: «Διότι δεν είναι η πάλη ημών εναντίον εις αίμα και σάρκα, αλλ' εναντίον εις τους κοσμοκράτορας του σκότους του αιώνας τούτου, εναντίον εις τα πνεύματα της πονηρίας εν τοις επουρανοίς».

Ποια είναι τα όπλα τα σαρκικά; Ποια είναι τα όπλα που χρησιμοποιεί ο άνθρωπος και ευρύτερα ο κόσμος για να δώσει λύση στα προβλήματά του;

Η Τεχνολογία: Να κατασκευάσουμε καλύτερα εργαλεία – να βελτιώσουμε τις συνθήκες, τα μέσα παραγωγής.

Η Οικολογία: Συνεργασία όλων, να σώσουμε τον πλανήτη. Να εκμηδενίσουμε την απειλή της «κλιματικής αλλαγής»

Σχεδιασμός για την Παιδεία, για το αύριο. Να μάθουν τα παιδιά, ν' ανοίξει το μυαλό τους. Να διαφωτιστούν.

Κοινωνικοί: Σχεδιασμοί. Νέα σχήματα και μορφολογίες κοινωνιών. Νέες κοινωνικές ομάδες άγνωστες ως τώρα. Με ιδιαιτερότητες. Τόσο τραγικά γνωστές. Βομβαρδίζομαστε καθημερινά. Ν' αντιμετωπίσουμε τα προβλήματα κάτω απ' την ομπρέλα ομαδοποιήσεων, συσπειρώσεων, παγκόσμιων οργανισμών. ΟΗΕ, η ΟΥΝΕΣΚΟ, πολιτικές συμμαχίες, διαθρησκευτικές συνεργασίες, ακτιβιστές.

Σχεδιασμοί στην Οικονομία.

Ποιο σύστημα θα πετύχει; Σοσιαλισμός ή Ελεύθερη Οικονομία;

Ακουμπάμε τη μεγάλη μας ελπίδα στην Ιατρική, στη Βιολογία, στη Γενετική: Στην έρευνα, στις ανακαλύψεις, στα μελλοντικά κατορθώματα. Σε μερικά χρόνια, σε κάποιες δεκαετίες θα έχουμε νικήσει όλες τις ασθένειες!

Αλλά όλ' αυτά δεν χορταίνουν την ψυχή. Και έχουμε την ψυχολογία με τα συστήματά της και την παραψυχολογία και τα παρακλάδια της. Όλα τούτα, βασισμένα όχι στην Αλήθεια του Θεού. Μια νέα ηθική γεννιέται. Όλες αυτές οι «παραδόσεις» εμποδίζουν. Πρέπει να βάλουμε νέους κανόνες. Τα παλιά αποτελούν δεσμά. Και πρέπει να τα σπάσουμε. Ας θυμηθούμε τον 2ο Ψαλμό.

Η Μουσική έγινε τρόπος ζωής. Έγινε ιδεολογία. Μισό αιώνα βιώνει το rock σε όλες τις παραλλαγές του. Από τη Σαγκάη ως το Λος Άντζελες. Από το Μπουένος Άιρες μέχρι τη Μόσχα και απ' το Σίδνεϋ μέχρι τη Γλασκόβη, όλη η νεολαία ακούει την ίδια μουσική, χορεύει στους ίδιους ρυθμούς, έχει τα ίδια ενδιαφέροντα.

Και κάποιιοι προχωρούν παραπέρα. Στο Γνωστικισμό, στον Πνευματισμό. Μιλούν για νέους χώρους ανεξερεύνητους! Νέες δυνάμεις μεταφυσικές. Καθημερινά βομβαρδίζονται οι άνθρωποι με τους πλέον απίθανους ισχυρισμούς... Δεν έχουμε πέντε αισθήσεις. Έχουμε εικοσιπέντε αισθήσεις! Δεν τις αξιοποιούμε, δεν τις χρησιμοποιούμε, δεν τις εντοπίσαμε.

Αυτά είναι τα όπλα τα οποία χρησιμοποιούν οι άνθρωποι για να λύσουν τα προβλήματά τους, για να αντιμετωπίσουν το μέλλον με αισιοδοξία, να καθουχάσουν τους φόβους, τις ανησυχίες τους. Αλλά ο Απ. Παύλος, απορρίπτει αυτά τα σαρκικά όπλα. Πρόκειται για παιχνίδια σε σχέση με την σπουδαι-

Ὁρες Μάχης

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛ. 17

όπτα του πολέμου. Και έρχεται στην Κόρινθο για να πολεμήσει, κουβαλώντας ένα βαρύ πνευματικό οπλοστάσιο. «Διότι τα όπλα του πολέμου ημών δεν είναι σαρκικά, αλλά είναι δυνατά συν Θεώ». Ο Απ. Παύλος πολεμάει με τα όπλα που τον εφοδίασε ο ουρανός. Με όπλα που πήρε απ' ευθείας απ' το οπλοστάσιο του Θεού του Παντοκράτορα. Τα ανθρώπινα όπλα δεν μπορούν ν' απελευθερώσουν ψυχές από τα δεσμά του σκοταδιού. Δεν μπορούν να ανακαινίσουν διεστραμμένες καρδιές. Τα ανθρώπινα όπλα και οι μεθοδείες δεν μπορούν να χαρίσουν μια άγια πορεία, δεν μπορούν να οδηγήσουν κανέναν στην αιώνια ζωή. Όχι δεν είναι δυνατόν, να πολεμάμε για τη δόξα του Ιησού Χριστού μ' αυτά τα νεροπίστολα. «Τα όπλα του πολέμου ημών είναι δυνατά συν Θεώ προς καθαιρεσιν οχυρωμάτων». Η αποστολή μας σ' αυτόν τον πόλεμο έχει ένα στόχο. Τα οχυρώματα του εχθρού. Και τα οχυρώματα αυτά είναι πολύ ισχυρές κατασκευές.

Αυτοί που είναι μέσα στα οχυρώματα, αυτοί που είναι πίσω από αυτά τα πνευματικά οχυρώματα, πίσω απ' τα ψηλά τα τείχη και τις πολεμίστρες είναι στην πραγματικότητα φυλακισμένοι...παγιδευμένοι. Το ίδιο αυτό το οχυρό που νομίζουν ότι είναι το καταφύγιό τους, στην πραγματικότητα είναι και η φυλακή της ψυχής τους. Αυτά τα γιγάντια οχυρά είναι δεσμοκτήρια ψυχών, που τα σχεδίασε με εξαιρετική μαεστρία και πονηρία ο εχθρός. Με μεθοδικότητα, και με τη συνεργασία των δυνάμεων του σκοταδιού, του κόσμου και της κόλασης. Και αυτά τελικά τα οχυρά – φυλακές θα γίνουν ο τάφος αυτών των ψυχών.

Έχουμε αποστολή από τον Θεό τον Ύψιστο, εντολή από τον Ιησού Χριστό, από το Πνεύμα το Άγιο, να καθαιρέσουμε αυτά τα οχυρά, να τα κατεδαφίσουμε, να τα ισοπεδώσουμε, να τα κάνουμε συντρίμια.

Ποια είναι αυτά τα οχυρά;

Ποιοι είναι αυτοί που τους πολεμάμε;

Μας το λέει ο Λόγος του Θεού: «Επειδή καθαιρούμε λογισμούς και παν ύψωμα επιαιρόμενον εναντίον της γνώσεως του Θεού».

Τα οχυρώματα του εχθρού, είναι αλήθεια ότι κατασκευάστηκαν, χτίστηκαν, υψώθηκαν, από διδασκαλίες και ιδέες δαιμονίων. Τα αρχιτεκτονικά τους σχέδια επινοήθηκαν από πνεύματα πλάνης, ψεύδους, και πονηρίας. Αλλά δεν είναι πρόσωπα, δεν πρόκειται για προσωπικότητες. Είναι κάθε ιδέα, είναι κάθε θεωρία, κάθε φιλοσοφικό σύστημα, κάθε πηγή γνώσης που η ανθρώπινη υπερηφάνεια αντιπάζει προκλητικά στην αλήθεια του Θεού. Κάθε ψευδοεπιστημονική άποψη, κάθε ψεύτικη θρησκεία, κάθε ψεύτικη διδασκαλία, κάθε ψεύτικη ιδεολογία. Αυτά είναι τα οχυρά της αποστασίας.

Ρωμ.1/21: «διότι γνωρίσαντες τον Θεόν δεν εδόξασαν, ουδέ ευχαρίστησαν...αλλ' απεδοκίμασαν, απέρριψαν, κατακράτησαν την αλήθεια περί του Θεού και σαν αποτέλεσμα ματαιώθησαν στους διαλογισμούς τους και εσκοτίσθη η ασύνετος αυτών καρδιά». Και υψώθηκαν εναντίον της γνώσης και της αποκάλυψης του Θεού. Αυτές οι αντίθετες, οι αντιβιβλικές ιδεολογίες συνελήφθησαν και κυοφορήθηκαν στην καρδιά του βασιλείου του Σατανά.

Όμως όλες αυτές οι απόψεις και οι ιδέες πήραν μορφή, σμιλεύτηκαν, διαμορφώθηκαν, οριστικοποιήθηκαν στη σκέψη και στους διαλογισμούς των ανθρώπων. Των ανθρώπων που αρνήθηκαν να έχουν την επίγνωση του αληθινού Θεού. Του είπαν όχι, του γύρισαν το κεφάλι και αντικατέστησαν την αλήθεια του Θεού με το ψέμα.

Οι άνθρωποι πέταξαν τον Θεό από τη σκέψη τους, απ' τους υπολογισμούς τους, απ' τα σεβάσματά τους. Αποπέμφθηκε, εξοστρακίστηκε από την παιδεία, από την επιστήμη, από την τέχνη. Αυτός

που δημιούργησε τα πάντα... Αυτός που έθεσε τους νόμους του σύμπαντος πετάχτηκε έξω από την Επιστήμη. Αυτός που έθεσε τους πνευματικούς και ηθικούς νόμους εξοβελίστηκε από τη νομοθεσία, από την εκτελεστική εξουσία. Το θέλημά Του συστηματικά αγνοείται και διαγράφεται από τη διαμόρφωση των κανόνων της ηθικής. Ζητάμε άλλους νόμους. Να ξεχάσουμε τα παλιά. Να καταργήσουμε τα δεσμά.

Ακόμα και μέσα στις σύγχρονες Εκκλησίες, ο κανόνας είναι να αμφισβητείται η Εξουσία, το Αλάθητο, το Απόλυτο, η Σαφήνεια της Αγίας Γραφής. Γίνονται ανεπίτρεπτες αναγωγές. «Αν ο Χριστός ερχόταν σήμερα, στην κουλτούρα μας, στον πολιτισμό μας, θα έλεγε τα πράγματα διαφορετικά, φρέσκα, προσαρμοσμένα στη γλώσσα της σύγχρονης γενιάς».

Νέες ιδέες, νέες συνθήκες, νέα ηθική. Πώς είναι δυνατόν, λένε, να προχωρήσουμε στον 21ο αιώνα με την ηθική του περασμένου, του προπερασμένου αιώνα, του πρωτοχριστιανικού αιώνα, ή της εποχής που το χέρι του Θεού έγραφε τις 10 εντολές πάνω στις λίθινες πλάκες που έδωσε στον Μωυσή. Άλλαξε η κοινωνία. Από κοινωνία αγροτική έγινε αστική, έγινε βιομηχανική, έγινε τεχνολογική, έγινε πληροφορική... άρα θα πρέπει να αλλάξει και η ηθική...! Απελευθερωτικά κινήματα, δήθεν δημοκρατικά ιδεώδη, νέες ιδέες...νέες προοπτικές...

Αλλά οι νόμοι του Θεού δεν αλλάζουν. «Ο Ιησούς Χριστός είναι ο αυτός χθες και σήμερα και στους αιώνες». Και αυτοί οι ειδικοί του ψεύδους, που είναι ήδη παγιδευμένοι στα δικά τους προβλήματα – οχυρώματα – προσπαθούν να δώσουν λύση στα προβλήματα της ανθρωπότητας, όντες οι ίδιοι δούλοι της διαφθοράς. Εναντίον όλων αυτών των οχυρών βρισκόμαστε σε πόλεμο.

Σ' αυτόν τον πνευματικό πόλεμο θα αντιπαραταχθούμε σε στρατεύ-

ματα αφρόνων. Θυμηθείτε τον 14ο Ψαλμό: «Είπε ο άφρων εν τη καρδία αυτού: δεν υπάρχει Θεός». Και σ' αυτό τον κόσμο που πέταξε έξω τον Θεό και ο Οποίος τους παρέδωσε στις επιθυμίες τους, ανήκουν οι στρατιές των αφρόνων. Και όταν οι ιδέες, οι λογισμοί αυτών επικρατήσουν σε μια, όποια κοινωνία, τότε αυτή η κοινωνία αρχίζει να προβάλλει αλαζονικά και μαχητικά την ανοησία της σαν σοφία...! Το κακό αρχίζει μεθοδικά και συστηματικά να παρουσιάζεται και να εκλαμβάνεται ως καλό, και το καλό ως κακό. Οργανωμένη μεταλλαγή!

Ρωμ.1/25: «μετήλλαξαν την αλήθεια με το ψέμα». Η μεγάλη αυτή ανίερη αντικατάσταση. Γεν.3/4: «Και είπεν ο όφις προς την γυναίκα, Δεν θέλετε βεβαίως αποθάνει αλλ' εξεύρει ο Θεός, ότι καθ' ην ημέραν φάγητε απ' αυτού, θέλουσιν ανοιχθή οι οφθαλμοί σας, και θέλετε είσθαι ως θεοί, γνωρίζοντες το καλόν και το κακόν». «Γιατί ο Θεός να ορίζει το καλό και το κακό. Εσείς να το ορίζετε;». Αλλά με αυτή την ανταρσία δεν είναι δυνατό να συμφωνήσουμε. Ο Λόγος του Θεού μας το απαγορεύει. Μας καλεί να καθαιρέσουμε αυτά τα ψέματα.

Αλλά με ποια όπλα θα καταστρέψουμε, θα ισοπεδώσουμε, θα κοινιοποιήσουμε όλα αυτά τα πανίσχυρα οχυρά; Υπάρχει μόνο ένα όπλο που μπορεί να καταστρέψει το ψεύδος. Αυτό το όπλο είναι η Αλήθεια. Ο μόνος τρόπος για να μετατρέψουμε τις λαθεμένες σκέψεις, τους πλανημένους λογισμούς σε ορθούς και υγιείς είναι με τη φανέρωση, τη διακήρυξη της αλήθειας. Και θυμηθείτε ότι το μόνο επιθετικό όπλο που διαθέτει ο μαχητής, ο πιστός στρατιώτης του Ιησού Χριστού είναι η μάχαιρα του Πνεύματος που είναι ο Λόγος του Θεού, ο λόγος της αληθείας (Εφεσίους 6/17).

Αυτά τα οχυρά δεν γκρεμίζονται με εξορκισμούς, με τελετουργίες, με λιτανείες, με σύνθεση απόψεων, ή εφαρμόζοντας αυτό που στις μέρες μας είναι επίκαιρο, τη λεγόμενη θετική σκέψη. Να σκεφτόμαστε δηλαδή θετικά, να προσευχόμαστε θετικά, να μιλάμε θετικά, να κάνουμε διάλογο, και τα οχυρά θα πέσουν. Όχι. Αυτά τα οχυρώματα

εκπορθούνται και κατεδαφίζονται μόνο απελευθερώνοντας την αλήθεια του Λόγου του Θεού. Κηρύττοντας, διδάσκοντας, αναλύοντας, αντιπαραβάλλοντας σε κάθε ιδεολόγημα ψεύδους, την αλήθεια της Αγίας Γραφής. Το ψέμα, κάθε οχυρό, κάθε φρούριο της πλάνης, πέφτει μπροστά στην Αλήθεια. Και μόνο ο Λόγος του Θεού μπορεί να συντρίψει όλ' αυτά τα ψεύδη.

Εβρ.4/12: «Διότι ο λόγος του Θεού είναι ζων και είναι ενεργός και κοπτερότερος υπέρ πάσαν δίστομον μάχαιρα και διέρχεται μέχρι διαιρέσεως ψυχής και πνεύματος και διερευνά τους διαλογισμούς και τας εννοίας της καρδίας»...«Προς τον οποίον Λόγον του Θεού έχουμε να δώσουμε λόγο». Κάποια μέρα θα μας ζητηθεί λόγος, από εμάς τους πιστούς που γνωρίζουμε την αλήθεια του Θεού. Αλλά και απ' αυτούς που δεν πίστεψαν στην αλήθεια του Θεού. Δεν αρκεί να πλήξουμε αυτά τα οχυρά της αποστασίας. Δεν αρκεί να ισοπεδώσουμε αυτά τα οχυρά/φυλακές, αλλά είναι ανάγκη ν' απελευθερώσουμε και τους φυλακισμένους. Να θέσουμε τις αντιλήψεις τους κάτω από το σωτηριακό φως της υπακοής του Ιησού Χριστού. Α' Τιμ.2/3: «Ο Θεός θέλει πάντας τους ανθρώπους να σωθούν και να έλθουν σε επίγνωση της Αληθείας». Εδώ υπάρχει μια ισοδυναμία: Υπακοή στον Χριστό = Σωτηρία = Επίγνωση της Αληθείας. Δεν πρέπει να κατακρατούμε την αλήθεια. Πρέπει να βγούμε στο ξέφωτο, στο πεδίο των μαχών να πολεμήσουμε με τα όπλα του Θεού «καθαιρούντες λογισμούς» και να διακηρύξουμε με θάρρος την αλήθεια του Λόγου Του.

Β' Κορ.6/7: «Πολεμούμε εν τω λόγω της αληθείας εν δυνάμει Θεού. Διά των όπλων της δικαιοσύνης των δεξιών και αριστερών». Αριστερά ήταν τα όπλα της άμυνας – η ασπίδα. Με το δεξί χέρι κρατούσαν το ξίφος – όπλο επιθετικό.

Οι άνθρωποι του ψεύδους έχουν καθιερώσει στην κοινωνία μας μια λέξη σαν τη μεγάλη σύγχρονη αρετή. Αυτή η λέξη είναι «ανοχή/ανεκτικότητα». «Πρέπει να είμαστε ανεκτικοί», λένε, «σε κάθε άποψη, σε κάθε τρόπο ζωής, σε κάθε αντίληψη». Να είμαστε ανοικτοί σε

κάθε νέα ιδέα, σε κάθε αναδυόμενη διαστροφή. «Η Ανεκτικότητα είναι δείγμα του πόσο πλατιά είναι μια κοινωνία...πόσο σέβεται, πόσο αγαπά...». Αλλ' αυτό είναι ψέμα.

Και δεν πρέπει ν' αφήσουμε τον κόσμο να ορίσει για μας τι είναι αγάπη. Αγάπη δεν σημαίνει ανοχή. Αγάπη δεν είναι να προσποιούμαστε ότι κανείς δεν σφάλλει. Ότι όλοι έχουν ένα κομμάτι από την πίτα που λέγεται Αλήθεια. Αγάπη δεν σημαίνει αδιαφορία για το ψέμα που οδηγεί στην απώλεια. Και πρέπει ν' αγαπήσουμε τους εχθρούς μας γιατί τέτοιοι υπήρξαμε κι εμείς κάποτε. Πρέπει να τους αγαπήσουμε τόσο που να γκρεμίσουμε αυτά τα φρούρια – φυλακές – που ούτως ή άλλως είναι χτισμένα σε κινούμενη άμμο και να οδηγήσουμε τις δέσμιες αυτές ψυχές στο βράχο της σωτηρίας, τον Ιησού Χριστό, που πάνω στο Σταυρό απέδειξε την Αγάπη Του για τον κόσμο και μας χάρισε την Αιώνια Ζωή.

Για να κερδηθούν αυτές οι ψυχές δεν αρκεί να τις απογυμνώσουμε από τις απόψεις τους, από τις πεποιθήσεις τους, από τις ιδέες τους ή τις ψευδαισθήσεις τους. Θα πρέπει να τους αποδείξουμε ότι η Αλήθεια βρίσκεται μόνο στον Λόγο του Θεού. Και μόνο το Πνεύμα του Θεού έχει τη δύναμη που μπορεί να τους δώσει ζωή. Αυτές οι ψυχές είναι μια κοιλάδα από κατάξερα οστά... Οι άνθρωποι του κόσμου δεν έχουν απλά λαθεμένες πεποιθήσεις. Είναι νεκροί...! Κι αν το Πνεύμα το Άγιο δεν τους δώσει ζωή είναι σαν να μιλάμε σε νεκρούς.

Η δόξα ή η ικανότητα δεν είναι σε μας. Μόνο στον Θεό ανήκει η δόξα. Κι αν τα επιχειρήματά μας, όσο σωστά κι αν είναι δεν μπορούν να αλλάξουν καρδιές, εν τούτοις ο Θεός μας παραγγέλλει να μην αποσυρθούμε πίσω στους στρατώνες, να μην κρυφτούμε στα καταφύγια, να μην καταθέσουμε τα όπλα, αλλά να βγούμε έξω και να πολεμήσουμε, απλώνοντας, διακηρύσσοντας τα Λόγια της Αληθείας Του Θεού.

Μάνος Δαμιανάκης

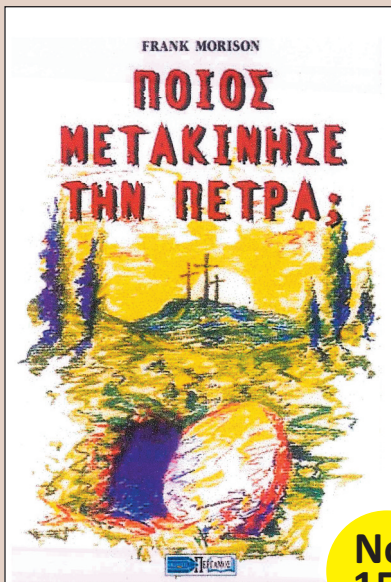
ΛΗΜΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΟ ΑΡΧΑΙΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΛΕΞΙΚΟ ΤΗΣ ΠΑΛΙΑΣ ΚΑΙ ΚΑΙΝΗΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ (<http://www.lexispan.eu>)

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ

8. (πληθυντ.) **Τα υπάρχοντα:** (1) «*διὰ τοῦτο οὐκ ἀνθήσει αὐτοῦ τὰ ἀγαθὰ*» Ιώβ 20:21, (κυριολεκτικά) δια τούτου δεν θα καρποφορήσουν τα **υπάρχοντα** του (εδώ εννοούνται, τα δένδρα του και ότι έχει φυτέψει). Ο Βάμβας αποδίδει διαφορετικά.
(2) «*ὅτι τῶν ἀγαθῶν μου οὐ χρείαν ἔχεις*» Ψαλμ. 16:2 (15:2), διότι δεν έχεις ανάγκη τα υπάρχοντα μου. (ή όσα έχω).
9. (για γεγονότα) **Ευχάριστα**, καλά. Βλ. Εξοδ. 18:9.
10. (για πράγματα και όχι μόνο) **Καλά, χρήσιμα, ωφέλιμα**, ευλογία.
(1) «*δόματα ἀγαθὰ*» Ματθ. 7:11, Λουκ. 11:13, Ιωαν. 1:46, **ωφέλιμα** πράγματα.
(2) «*δόσις ἀγαθῆ*» Ιακ. 1:17, πράγμα (ή δόση) ωφέλιμο.
(3) «*προστέθεικας ἀγαθὰ πρὸς αὐτὰ ἐπὶ πᾶσαν τὴν ἀκοήν*» 1Βασ. 10:7, πρόσθετες χρήσιμα, ωφέλιμα πράγματα πάνω σε όλα όσα συζητήσαμε. Δες και Ιερ. 33:9.
11. (για γη, χωράφια) **Καλά, εύφορα, γόνιμα**. Βλ. Λουκ. 8:8, Εξοδ. 20:12, Αριθμ. 14:7, Δευτ. 1:25, Δευτ. 1:35, Δευτ. 3:25, 1Σαμ. 8:14, 1Βασ. 14:15, 1Χρον. 28:8.
12. (για ζώα) **Τα καλοθρεμμένα, τα πιο παχιά, τα καλύτερα**. Βλ. 1Σαμ. 8:16, 1Σαμ. 15:9.
13. (πληθυντ.) «*ἀγαθὰ*», «*ἀγαθοῖς*». Οι ευλογίες του Θεού: βλ. 1Χρον. 17:26.
(1) Οι υλικές. Βλ. Ιερ. 31:14 (38:14), Αριθμ. 10:32, Δευτ. 28:11, Δευτ. 30:9, 2Χρον. 6:41, Ψαλμ. 34:10 (33:11).
(2) Καλοπέραση στη ζωή. «*ἀπέλαβες σὺ τὰ ἀγαθὰ σου ἐν τῇ ζωῇ σου*» Λουκ. 16:25, εδώ τα «*ἀγαθὰ*» που αντιπαραβάλλονται με τα «*κακά*», θα πρέπει να τα δούμε με την έννοια της **καλοπέρασης** από την μια και των **θλίψεων και των δυσκολιών** από την άλλη. Δες και Ιώβ 21:13, {Ιώβ 21:25 αρνητικά}, Ιώβ 36:11.
(3) Οι πνευματικές. Βλ. Ψαλμ. 25:13 (24:13), Ψαλμ. 27:13 (26:13), Ψαλμ. 65:4 (64:5).
(4) Μη καθοριζόμενες ευλογίες. Βλ. 2Σαμ. 16:12, 2Χρον. 7:10, Ιώβ 2:10, Ψαλμ. 84:11 (83:12), Ψαλμ. 103:5 (102:5), Ψαλμ. 107:9 (106:9), Ιερ. 32:42 (39:42), Ωσηέ 14:2 (14:3), Ζαχ. 1:17.
14. (για γηραιά) **Τα καλά γεράματα, ή τα πολλά χρόνια ζωής**, ή και τα δύο μαζί. {«*ἐν πολιᾷ ἀγαθῇ*» Κριτ. 8:32 (ABP) κώδικας Αλεξανδρείας}.
15. (για λόγια) **Καλά**, σωστά. Βλ. Ματθ. 12:34, Ρωμ. 10:15, Εφεσ. 4:29, 1Σαμ. 9:10, 1Σαμ. 19:4, 1Σαμ. 25:30, 2Σαμ. 13:22, 2Σαμ. 15:3, 1Βασ. 18:24, Ψαλμ. 45:1 (44:2).
(1) **Αρεστά**. Βλ. 1Βασ. 12:7, 2Χρον. 10:7, 2Βασ. 20:19, 2Χρον. 18:7, 2Χρον. 18:12,17, Εσδρ. 5:17, Νεεμ. 2:5,7,

G18 ἀγαθός

- (2) «*ἀγαθὸν τὸ ῥῆμα*» 1Βασ. 2:38, καλός ο λόγος.
(3) **Οι υποσχέσεις** (του Θεού). «*τοῖς λόγοις αὐτοῦ τοῖς ἀγαθοῖς*» 1Βασ. 8:56.
(4) **Με ευμένεια**. Βλ. 2Βασ. 20:19, 2Χρον. 10:7.
16. (για φήμη) **Καλή**. Βλ. Παρ. 15:30.
17. (για καρπούς δένδρων) **Καλούς**. «*τὰ γενήματά μου τὰ ἀγαθὰ*» Κριτ. 9:11.
18. (για ποτάμια) **Καλύτερα** (από άλλα), με καθαρό νερό, και περισσότερο. Βλ. 2Βασ. 5:12.
19. (για φαγητό) **Νόστιμο, καλό**. Βλ. Παρ. 24:13.
(1) «*ἐνδεεῖς παντός ἀγαθοῦ*» Ιώβ 30:4, στερούμενοι παντός φαγητού.
20. **Το καλό** (σε αντίθεση με το κακό, ή το πονηρό). Βλ. Ρωμ. 9:11, Ρωμ. 12:9, Ρωμ. 12:21, 2Κορ. 5:10, Αριθμ. 14:23, Αριθμ. 32:11, Δευτ. 1:39, Δευτ. 30:15, 1Σαμ. 20:12, 1Σαμ. 24:17 (24:18), 1Σαμ. 25:21, 1Σαμ. 26:16, 1Βασ. 3:9, Ιώβ 30:26, Ψαλμ. 34:14 (33:15), Ψαλμ. 35:12 (34:12), Ψαλμ. 37:27 (36:27), Ψαλμ. 38:20 (37:21), Ψαλμ. 53:1,3 (52:2,4), Ψαλμ. 109:5 (108:5), Παρ. 17:13, Παρ. 31:12, Εκκλ. 12:14, Ησα. 7:16, Ιερ. 21:10, Ιερ. 39:16 (46:16), Αμώς 9:4.
21. **Το καλό, το πρέπον, το σωστό**. Βλ. Ρούθ 2:22, Ρούθ 3:13, 1Σαμ. 1:23, 1Σαμ. 11:10, 1Σαμ. 14:36,40, 1Σαμ. 24:4, 1Σαμ. 27:1, Ψαλμ. 4:6 (4:7), Εκκλ. 2:1.
22. **Το καλό**, με την γενική έννοια. Βλ. Ρωμ. 13:4, Ρωμ. 14:16, Ρωμ. 15:2, Ρωμ. 16:19, Γαλ. 6:10, Εφεσ. 4:28, Εφεσ. 6:8, 1Θεσ. 5:15, 2Τιμ. 3:17, Τιτ. 1:16, Τιτ. 3:1, Φίλημ. 1:6, Φίλημ. 1:14, Εβρ. 13:21, 1Πετρ. 3:11, 1Πετρ. 3:13, 3Ιωαν. 1:11, 2Σαμ. 19:35, 2Βασ. 2:19, 1Χρον. 13:2, 2Χρον. 19:11, Εσδρ. 9:12, Νεεμ. 2:10, Ιώβ 7:7, Ιώβ 22:21, Ψαλμ. 39:2 (38:3), Ψαλμ. 73:28 (72:28), Ψαλμ. 86:17 (85:17), Ψαλμ. 119:71 (118:71), Ψαλμ. 119:122 (118:122), Ψαλμ. 122:9 (121:9), Ψαλμ. 128:5 (127:5), Ιερ. 8:15, Ιερ. 14:11, Ιερ. 17:6, Ιερ. 18:10,20, Ιερ. 32:39 (39:39), Θρην. 3:17 (3:19).
23. (σε σύγκριση με κάτι άλλο) **Καλύτερα, ή καλύτερος**. Βλ. 2Σαμ. 14:32, 2Σαμ. 18:3, 1Βασ. 2:32, 1Βασ. 21:2 (20:2), 2Βασ. 10:3, 2Χρον. 21:13, Ψαλμ. 118:8 (117:8), Ψαλμ. 118:9 (117:9), Ψαλμ. 119:72 (118:72), Εκκλ. 7:3, Εκκλ. 9:4.

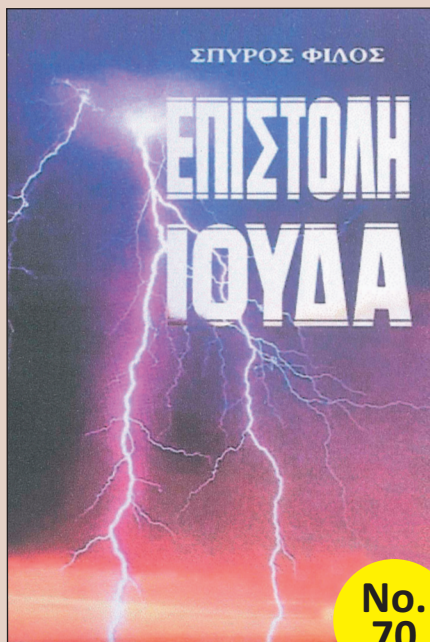
No. 151

No 151
ΠΟΙΟΣ ΜΕΤΑΚΙΝΗΣΕ ΤΗΝ ΠΕΤΡΑ;

Frank Morison
Μετάφραση: Ανδρέας Φούρναρης

Ένα ασυνήθιστο και προκλητικό βιβλίο. Τα γεγονότα γύρω από την Ανάσταση του Ιησού Χριστού εξετάζονται με κάθε αυστηρότητα και ακρίβεια. Η έρευνα οδηγεί σε καταπληκτικά αποτελέσματα. Η Ανάσταση του Χριστού είναι ένα βέβαιο γεγονός.

Σελίδες 220

No. 70

No 70
Η ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΙΟΥΔΑ
Κείμενο - Μετάφραση
Αναλυτικά Σχόλια - Ερμηνεία

Σπύρος Φίλος

Αναλυτικά Σχόλια σε βάθος, σε όλο το κείμενο του βιβλίου, με στοιχεία άγνωστα μέχρι τώρα, χρήσιμα όμως, που το βιβλίο αυτό αποτελεί τον καθρέπτη της εποχής που ζούμε.

Απαραίτητο βοήθημα για την προσωπική μελέτη της Αγίας Γραφής, καθώς και για δασκάλους, κήρυκες και ομιλητές.

Βιβλίο χρειαστού για όλους.

Σελίδες 89

Το «Ελεύθερο ΒΗΜΑ» ευχαριστεί όλους τους αδελφούς και αδελφές, καθώς και εκείνες τις Ελεύθερες Ευαγγελικές Εκκλησίες του εσωτερικού και εξωτερικού, που συνεισέφεραν οικονομικά για τις ανάγκες του περιοδικού.

Επίσης, γνωστοποιεί σε εκκλησίες και φίλους που επιθυμούν να λαμβάνουν το «Ελεύθερο ΒΗΜΑ» ότι μπορούν να το ζητήσουν στην ηλεκτρονική διεύθυνση:

giannisgrizos@yahoo.com ή στη διεύθυνση:

Ιωάννης Γρίζος, Παπαδιαμαντοπούλου 168, Τ.Κ. 15773, Ζωγράφου

Ινδία:

Το νοσοκομείο Πουρούλια

Το Νοσοκομείο Πουρούλια στην Ινδία είναι πολύ σημαντικό μέρος καθώς είναι το πιο παλιό νοσοκομείο της Ιεραποστολής για τους Λεπρούς. Πριν από 130 χρόνια είχε αναλάβει την περίθαλψη δέκα περίπου ασθενών σε δυο λασποκαλύβες. Χάρη στη βοήθειά σας, έχει ανοίξει ένα καινούργιο τμήμα εξωτερικών ιατρείων στο Νοσοκομείο. Τώρα το προσωπικό έχει τη δυνατότητα να προσφέρει στοργική περίθαλψη και να θεραπεύσει τους 50.000 ασθενείς που περνάνε από τις πόρτες του κάθε χρόνο. Δεν έχουμε λόγια να σας ευχαριστήσουμε για τη γενναιοδωρία σας.

Το Νοσοκομείο Πουρούλια μοιάζει με όαση στην έρημο για χιλιάδες άτομα που ζουν σε μια μεγάλη γεωγραφική έκταση. Συνήθως πρόκειται για ανθρώπους που δεν διαθέτουν τα μέσα για ιατρική περίθαλψη. Άνθρωποι που πάσχουν από λέπρα έχουν μάθει για το Νοσοκομείο και την καλοσύνη και φροντίδα του ειδικευμένου προσωπικού και ταξιδεύουν μέρες ολόκληρες για να φτάσουν εκεί.

Μέχρι τώρα 400 άτομα κάθε μέρα στριμώχνονταν στη μικροσκοπική αίθουσα αναμονής όπου συχνά περίμεναν πολλές ώρες για να δουν έναν γιατρό. Δεν διώχνανε κανέναν αλλά ήταν εξαιρετικά δύσκολο για ανθρώπους με αναπηρίες.

Εδώ και πολλά χρόνια ο Δρ. Φαρκίμα Ντάρλονγκ και η σύζυγός του Δρ. Τζοϋντίπα Ντάρλονγκ διευθύνουν το Νοσοκομείο.

Ο Δρ. Φαρκίμα κάποτε είπε αστεϊευόμενος, ότι δεν υπήρχε καθόλου μυστικότητα στο παλιό τμήμα των εξωτερικών ιατρείων: «Αν ένας ασθενής είχε φαγούρα, και το είπε στον γιατρό, τουλάχιστον 50 άτομα θα τον άκουγαν», είπε.

Στα εγκαίνια του καινούργιου τμήματος η χαρά των δυο γιατρών ήταν απερίγραπτη. Έχει ευρύχωρη αίθουσα αναμονής και έξι καινούργια ιατρεία.

Ο Δρ. Φαρκίμα είπε στα πλήθη που είχαν μαζευτεί για τα εγκαίνια, «Οι άνθρωποι στο Ηνωμένο Βασίλειο έχουν μεταμορφώσει το Νοσοκομείο Πουρούλια. Ο Θεός άκουσε τις προσευχές των καρδιών μας και ευλόγησε αυτό το Νοσοκομείο».

Η Δρ. Τζοϋντίπα πρόσθεσε: «Οι καρδιές μας είναι γεμάτες ευγνωμοσύνη για την καλοσύνη του Θεού. Ζητήσαμε λίγα και Εκείνος γέμισε το ποτήρι μας και ξεχείλισε».

THE LEPROSY MISSION: NEW DAY, Χειμώνας 2020